

Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/1

zie ook WWW.RSJ.NL

<p>Zaaknummer: R-18/1868/GA</p> <p>Datum uitspraak: 27 december 2018</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klacht betreft omstandigheid dat klager ten onrechte in een reguliere cel is geplaatst met een (te) hoge drempel en een (te) smalle doorloop tussen het bed en het tafelblad, in plaats van in een cel voor mindervaliden. Nu deze plaatsing onder de zorgplicht van de directeur valt, is klager ontvankelijk in zijn beklag. Hoewel directeur telefonisch aan selectiefunctionaris te kennen heeft gegeven dat geen cel voor mindervaliden beschikbaar was, is de overplaatsing toch doorgegaan. Niet gebleken dat nadien alternatieven zijn onderzocht. Directeur heeft onvoldoende invulling gegeven aan op hem rustende zorgplicht. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 16, 60)</p>	<p>9</p>
<p>Zaaknummer: R-18/955/GA</p> <p>Datum uitspraak: 14 december 2018</p>	<p>Voorwerpen op cel</p>	<p>Gelet op klagers belang zijn studie zonder vertraging te kunnen vervolgen heeft de directeur geen deugdelijke argumenten naar voren gebracht toestemming voor een USB-stick op cel te weigeren. Voldoende aannemelijk dat klager een USB-stick nodig heeft. Beroep gegrond. Beklag alsnog gegrond, opdracht aan directeur nieuwe beslissing te nemen. (Wet- en regelgeving: Pbw art 2, 48 lid 1)</p>	<p>10</p>
<p>Zaaknummer: R-136</p> <p>Datum uitspraak: 8 november 2018</p>	<p>Voorwerpen op cel; huisregels</p>	<p>Televisietoestel staat in huisregels zowel op lijst van verboden als op lijst van toegestane voorwerpen vermeld. Klager ontvankelijk in beklag, nu deze tegenstrijdigheid door individuele beslissing van directeur kan worden opgehelderd. Beslissing tot afwijzing van klagers verzoek om eigen televisietoestel in te voeren niet onredelijk of onbillijk. Klager heeft noodzaak tot invoer televisie onvoldoende onderbouwd en evenmin aangegeven of zijn eigen toestel aan de in de huisregels gestelde voorwaarde voldoet. Beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 45, 60)</p>	<p>11</p>

<p>Zaaknummer: R-457</p> <p>Datum uitspraak: 6 november 2018</p>	<p>Tegemoetkoming financieel; DBT</p>	<p>Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie dient uiterlijk binnen zes weken na binnenkomst in de p.i. te worden gezien of een gedetineerde kan promoveren. Nu dit niet is gebeurd, is klagers klacht betreffende het niet starten van zijn detentiefasering gegrond verklaard. Tegemoetkoming € 10,=.</p> <p>(Wet- en regelgeving: art. 2, 3 Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: R-632</p> <p>Datum uitspraak: 5 november 2018</p>	<p>DBT</p>	<p>Klager is op proef geplaatst in het plusprogramma. Beroepscommissie acht het van belang dat ook bij een proefplaatsing in het plusprogramma en klager wordt teruggeplaatst naar het basisprogramma, hij een schriftelijke gemotiveerde beslissing van de directeur ontvangt waarin het ongewenste en het structurele gedrag tegen elkaar worden afgewogen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden art. 1d)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: R-757</p> <p>Datum uitspraak: 26 oktober 2018</p>	<p>a- dwangbehandeling</p>	<p>Beroepscommissie komt terug op eerder oordeel mbt tweede psychiater en gaat uit van criterium een jaar niet bij behandeling betrokken geweest. Daaraan wordt voldaan. Voldoende aannemelijk dat klager vanuit stoornis gevaar veroorzaakt dat zonder geneeskundige behandeling niet binnen redelijke termijn kan worden weggenomen. Beroep ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pbw art. 46a t/m 46e; Pm art. 21 t/m 23)</p>	<p>13</p>
<p>Zaaknummer: R-937</p> <p>Datum uitspraak: 11 oktober 2018</p>	<p>Penitentiair programma; Ordemaatregel aanleiding</p>	<p>Art. 9, derde lid, Pbw biedt directeur niet de mogelijkheid gedetineerde die aan penitentiair programma deelneemt, in afwachting van schriftelijke beslissing selectiefunctiearis, gedurende zes weken in gesloten inrichting onder beheer directeur te plaatsen. Directeur kan daartoe ordemaatregel opleggen. Directeur niet bevoegd tot nemen bestreden beslissing. Beroep daarom gegrond. Geen tegemoetkoming.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pm art. 9)</p>	<p>15</p>

<p>Zaaknummer: R-18/2421/GB</p> <p>Datum uitspraak: 24 december 2018</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmolders; Medische verzorging; Motiveringsbegin- sel</p>	<p>Zelfmelder. Medisch adviseur stelt dat klager detentiegeschikt is, maar "onder voorwaarden waar geen enkele justitiële inrichting in Nederland aan kan voldoen". Selectiefunctionaris stelt dat één cel in het JCvSZ omstandigheden creëert waaronder klager detentiegeschikt is. Klager betwist dat. Stelling van de selectiefunctionaris vindt nog onvoldoende steun in het medisch dossier zoals dat er nu ligt. Van belang dat de medisch adviseur thans een eenduidig detentiegeschiktheidsoordeel verbindt aan de door de selectiefunctionaris gereserveerde cel en het verblijf binnen JCvSZ. Beroep gegrond. Opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)</p>	<p>16</p>
<p>Zaaknummer: R-18/1862/GB</p> <p>Datum uitspraak: 18 december 2018</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaa- tsing gevangeniswezen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>(Fictieve) weigering beslissing te nemen. Er is positief beslist op bezwaar tegen terugplaatsing uit FPK, maar dat is niet gepaard gegaan met nieuwe beslissing. Feitelijk dus nog steeds (fictieve) weigering. Niet binnen termijn beslist. Beroep gegrond. De wet verbindt geen gevolgen aan het niet tijdig nemen van een beslissing. De beroepscommissie ziet in de combinatie van gegrondverklaring van het bezwaar op inhoudelijke gronden, het uitblijven van een nieuwe beslissing en de inherent negatieve gevolgen die dit heeft gehad voor klagers behandeling echter aanleiding om een tegemoetkoming aan klager toe te kennen van € 1250,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 72)</p>	<p>17</p>
<p>Zaaknummer: R-18/1731/GB</p> <p>Datum uitspraak: 7 december 2018</p>	<p>Plaatsing/overplaa- tsing VRIS</p>	<p>Klager verblijft conform plaatsingsbeleid in p.i. Ter Apel. Voorziene einddatum detentie is 20 augustus 2021. Klager heeft aangevoerd dat gezin (bestaande uit vriendin en 4 zeer jonge kinderen) in Antwerpen woont en dat medische gesteldheid moeder het onmogelijk maakt reis naar p.i. Ter Apel te maken. Voeren skype-gesprekken vanwege leeftijd kinderen niet realistisch. Niet gebleken dat enig onderzoek is verricht naar hetgeen door klager is aangevoerd m.b.t. zijn persoonlijke omstandigheden. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>18</p>

		(Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20b)	
Zaaknummer: R-1221 Datum uitspraak: 21 november 2018	Detentiefasering; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen	Afwijzing bbi. Klaagster is veroordeeld voor een zgn voortdurend delict (279 Sr). Einddatum kan dus nog verschuiven, maar voortdurende aard kan niet zonder meer in de weg staan aan detentiefasering. Hiermee zou telkenmaal een voorschot worden genomen op een inhoudelijk oordeel van de strafrechter. Bestreden beslissing onredelijk en onbillijk althans onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18, Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3, Wetboek van Strafrecht art. 279)	19
Zaaknummer: R-1650 Datum uitspraak: 19 november 2018	Detentiefasering; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Penitentiair programma	Afwijzing p.p. omdat bij een controle tijdens klagers verblijf in een z.b.b.i. bleek dat hij niet op het werk aanwezig was. Door de werkgever achteraf opgestelde verklaring terwijl deze op vakantie was overtuigt niet. Het is aan de gedetineerde om vindbaar te zijn voor een controleur. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)	20
Zaaknummer: R-1401 Datum uitspraak: 19 november 2018	Ontvankelijkheid formeel; Tegemoetkoming financieel	Fictieve weigering beslissing op bezwaar te nemen. Selectiefunctionaris heeft de in artikel 17, vierde lid, Pbw bedoelde termijn (ruimschoots) overschreden dus beroep gegrond. Nu klager inmiddels in vrijheid is gesteld en gevolgen bestreden beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, zal een tegemoetkoming van € 25,= worden toegekend voor door klager ondervonden ongemak als gevolg van termijnoverschrijding. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)	21
Zaaknummer: R-445 Datum uitspraak: 22 oktober 2018	Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen	Bestreden beslissing werd in bezwaarfase al niet meer geëffectueerd. Nu in bezwaar niet om een tegemoetkoming is verzocht, is beslissing van selectiefunctionaris om klager niet-ontvankelijk in bezwaar te verklaren juist. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)	22

<p>Zaaknummer: R-18/1678/GV</p> <p>Datum uitspraak: 13 december 2018</p>	<p>Incidenteel verlof; Strafonderbreking</p>	<p>Klager heeft verzocht om incidenteel verlof of strafonderbreking. Beroepscommissie merkt verzoek aan als verzoek om re-integratie en/of resocialisatie verlof. Incidenteel verlof voor dit doel niet langer passende vorm van verlof, nu art. 20d Regeling, een nieuwe specifieke bepaling met dergelijk doel, in werking is getreden. Klager voldoet niet aan voorwaarden voor incidenteel verlof en komt evenmin voor strafonderbreking in aanmerking. Nu Adviescollege nog geen advies heeft uitgebracht en klager nog niet tot re-integratiefase is toegelaten, voldoet hij niet aan voorwaarden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d, 21, 34)</p>	<p>22</p>
<p>Zaaknummer: R-18/2316/GV</p> <p>Datum uitspraak: 6 december 2018</p>	<p>Strafonderbreking</p>	<p>Verzoek strafonderbreking om (morgenochtend) begrafenis van klagers moeder in Polen te kunnen bijwonen. Er is te veel wat zich daartegen verzet: lang strafresistant, ongewenst verklaard, geen binding met Nederland, veroordeeld voor zeer ernstige feiten. Bijwonen van uitvaart kan niet onder bewaking. Eigen beveiliging geeft de Staat geen daadwerkelijke garantie dat klager zal terugkeren. Al met al is sprake van een ernstig vermoeden dat klager zal proberen zich aan de detentie te onttrekken, dat onvoldoende kan worden ingeperkt. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 5, 24, 34)</p>	<p>24</p>
<p>Zaaknummer: 18/0874/GV</p> <p>Datum uitspraak: 25 oktober 2018</p>	<p>Strafonderbreking; Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Strafonderbreking ziet op een vroegtijdige beëindiging van de opgelegde vrijheidsstraf. In dit geval was hiervan geen sprake, nu klager zijn vrijheidsstraf volledig heeft uitgezeten. Van een hervatting van de tenuitvoerlegging van de straf bij terugkeer in Nederland is dan ook geen sprake. De strafonderbreking kan in dit geval niet zijn geëffectueerd en de uitzetting kan niet op de titel van strafonderbreking hebben plaatsgehad. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>25</p>

<p>Zaaknummer: R-18/641/TA</p> <p>Datum uitspraak: 24 december 2018</p>	<p>Bewegingsvrijheid binnen de inrichting</p> <p>Urinecontrole</p> <p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen beperking interne bewegingsvrijheid krachtens behandelingsplan, achteraf is gebleken dat oorzaak positieve score urinecontrole (UC) in gebruik van medicijnen en niet van drugs is. Niet duidelijk of conform regelgeving rekening met medicijngebruik rekening is gehouden bij UC. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)</p>	26
<p>Zaaknummer: R-18/1436/TA</p> <p>Datum uitspraak: 14 december 2018:</p>	<p>Hoorplicht</p>	<p>Aannemelijk dat horen voor oplegging separatiemaatregel heeft plaatsgevonden. Omstandigheid dat horen en opleggen in dezelfde minuut hebben plaatsgevonden, geeft onvoldoende aanknopingspunten voor een ander oordeel. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Bvt art. 53)</p>	27
<p>Zaaknummer: R-18/335/TA</p> <p>Datum uitspraak: 10 december 2018:</p>	<p>Geld of rekening-courant</p>	<p>Geen wettelijke grondslag voor doorberekenen aan verpleegde van kosten voor controleren van gegevensdragers op bestanden met pornografische inhoud. Controle valt onder taak handhaving van orde en veiligheid in de inrichting.</p> <p>Omstandigheid dat met klager een overeenkomst is gesloten, kan gebrek aan wettelijke grondslag niet compenseren. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Bvt art. 56 lid 1)</p>	28
<p>Zaaknummer: R-449</p> <p>Datum uitspraak: 8 november 2018</p>	<p>Dwangbehandeling ; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen sprake van dwang, maar van enige drang tot innemen van medicatie. Geen overschrijding van grens tussen acceptabele drang en onaanvaardbare dwang. Patiënt informeren over gevolgen van weigering innemen medicatie, is onderdeel van zorgvuldige behandeling. Geen beklagwaardige beslissing. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Bvt art 56)</p>	29

Zaaknummer: R-872 Datum uitspraak: 26 oktober 2018	a-dwangbehandeling	Uitgangspunt dat tweede psychiater die in dezelfde inrichting werkzaam is als behandelend psychiater, niet bij behandeling is betrokken. Gevaar voor maatschappelijke teloorgang. Voldaan aan wettelijke eisen. Beroep tegen eerste beslissing a-dwangbehandeling ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b, 16c)	30
Zaaknummer: R-252 Datum uitspraak: 18 oktober 2018	Ontvankelijkheid formeel Bewegingsvrijheid afdelingsarrest	Omissies geven aanleiding klaagster ontvankelijk te verklaren in beklag. Noodzaak om naast medepatiënt aan klaagster begeleidingskaart op te leggen niet in voldoende mate gebleken. Beroep gegrond, beklag gegrond. Opdracht aan inrichting om gemiste arbeidsuren te compenseren. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)	32
Zaaknummer: R-18/1329/JA Datum uitspraak: 4 januari 2019	Geestelijke verzorging	Klager verblijft op ITA en voor zover de iftar kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst, is de beperking van het belijden van godsdienst gerechtvaardigd, gelet op art. 2, vierde lid Bjj en het karakter van de ITA. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 46 lid 1, art. 2 lid 4)	34
Zaaknummer: R-18/923/JA en R-18/936/JA Datum uitspraak: 28 november 2018	Bewegingsvrijheid binnen de inrichting Tegemoetkoming financieel	Voortgezet verblijf op ITA zonder geldige titel nu is beslist zonder te beschikken over het door de wet voorgeschreven advies van de adviescommissie ITA. Zodanig ernstig dat hogere tegemoetkoming wordt toegekend. Beroep directeur ongegrond, beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 320,=. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c, lid 5)	35

<p>Zaaknummer: R-708</p> <p>Datum uitspraak: 13 november 2018</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel Plaatsing/overplaatsing jeugd</p>	<p>Redelijke wetstoepassing brengt met zich mee dat jeugdige verzoek tot overplaatsing naar ggz-instelling kan indienen en beroep kan instellen tegen afwijzing daarvan of het niet binnen zes weken daarop beslissen. T.t.v. beslissing geen plaatsing in ggz mogelijk. Op basis van recente indicatiestelling wordt gezocht naar andere voor betrokkene geschikte GGZ-instellingen. Dat overplaatsing nog niet gerealiseerd is, valt selectiefunctaris niet te verwijten. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art.19 lid 1)</p>	<p>36</p>
<p>Zaaknummer: R-1192</p> <p>Datum uitspraak: 12 november 2018</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten</p>	<p>Sprake van incidenteel en zeer beperkt 'alleen draaien' van klager, nl. één avondrecreatie. Meedraaien in andere groep was niet mogelijk in verband met de orde en veiligheid. Beslissing niet onredelijk. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c)</p>	<p>37</p>
<p>Zaaknummer: R-590</p> <p>Datum uitspraak: 17 oktober 2018</p>	<p>Vermissing; Zorgplicht</p>	<p>Jeugdige is verantwoordelijk voor zijn kleding, maar er ligt ook verantwoordelijkheid bij de inrichting om er voor te zorgen dat er op enige wijze op wordt toegezien dat was in washok, waartoe toegang alleen mogelijk is door tussenkomst van personeel, wordt weggehaald door degene van wie de was is. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 74 lid 2; Huisregels Stichting Teylingereind is onder 6.2)</p>	<p>38</p>

Zaaknummer:

R-18/1868/GA

Datum uitspraak:

27 december 2018

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, mr. C.M. van der Bas en mr. A. van Waarden, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Klacht betreft omstandigheid dat klager ten onrechte in een reguliere cel is geplaatst met een (te) hoge drempel en een (te) smalle doorloop tussen het bed en het tafelblad, in plaats van in een cel voor mindervaliden. Nu deze plaatsing onder de zorgplicht van de directeur valt, is klager ontvankelijk in zijn beklag. Hoewel directeur telefonisch aan selectiefunctionaris te kennen heeft gegeven dat geen cel voor mindervaliden beschikbaar was, is de overplaatsing toch doorgedaan. Niet gebleken dat nadien alternatieven zijn onderzocht. Directeur heeft onvoldoende invulling gegeven aan op hem rustende zorgplicht. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 16, 60)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid van het beklag

De beklagrechtter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag, omdat de klacht geen beslissing van de directeur betreft. Daarmee heeft de beklagrechtter de klacht te beperkt opgevat. Klager omschrijft in zijn klacht dat hij in een rolstoel zit en dat zijn horloge kapot is gegaan, omdat de deur voor de rolstoel van klager te krap is. De beklagrechtter had in die omschrijving aanleiding moeten zien de directeur om een reactie te vragen en klager de klacht mondeling te laten toelichten. Op die manier zou duidelijk zijn geworden dat klager de deur van zijn cel bedoelde en dat de klacht inhield dat hij ten onrechte

niet in een cel voor mindervaliden is geplaatst. Die plaatsing valt onder de verantwoordelijkheid van de directeur in de zin van artikel 60 Pbw en klager mag daarover in rechte klagen. Met andere woorden: klager is ontvankelijk in zijn klacht. De beroepscommissie zal de beslissing van de beklagrechtter vernietigen en klager alsnog ontvangen in zijn beklag.

Inhoudelijk

Op 29 augustus 2018 heeft de selectiefunctionaris beslist klager te selecteren voor het "HvB man regulier regiem" van de p.i. Leeuwarden. Klager verbleef op dat moment in de p.i. Almere. De selectiefunctionaris overwoog: "De PI Almere is minder geschikt om een gedetineerde die rolstoel afhankelijk is te bejegenen. U wordt daarom, mede op verzoek van uw raadsman, overgeplaatst naar bovengenoemde inrichting, waar een minder valide cel aanwezig is." De directeur heeft de selectiefunctionaris gebeld en aangegeven dat er geen cel voor mindervaliden beschikbaar was. Toch is de overplaatsing doorgedaan. Tot 2 november 2018, de datum waarop de directeur op het beroepschrift heeft gereageerd, is geen cel voor mindervaliden voor klager beschikbaar. Klager verblijft op een reguliere cel. Hij heeft last van de te hoge drempel en de te smalle doorgang tussen het bed en het tafelblad.

De beroepscommissie onderkent dat de directeur door de niet-uitvoerbare beslissing van de selectiefunctionaris voor het blok is gezet. Aan de andere kant blijkt niet dat de directeur zich in de twee maanden volgend op de plaatsing heeft ingespannen een voor klager geschikte plek te vinden. Uit de door de directeur verstrekte inlichtingen volgt alleen dat de directeur voorafgaand aan de plaatsing op 30 augustus 2018 de selectiefunctionaris heeft gebeld. Het is niet gebleken dat de directeur zich nadien nog heeft ingespannen om alternatieven te onderzoeken. Hij heeft daarmee onvoldoende invulling gegeven aan de op hem rustende zorgplicht. Het

beroep zal daarom gegrond worden verklaard.

Wat het horloge betreft is het overigens onvoldoende aannemelijk geworden dat de beschadiging hiervan het gevolg is geweest van de plaatsing op een reguliere cel. Bij het bepalen van de tegemoetkoming, zal deze gestelde beschadiging niet worden meegewogen.

In het tenminste twee maanden durende ongemak voor klager, ziet de beroepscommissie aanleiding een tegemoetkoming van € 50,= toe te kennen.

Zaaknummer:

R-18/955/GA

Datum uitspraak:

14 december 2018

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en drs. M.J. Selnick
Marzullo, leden, in tegenwoordigheid van
mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Samenvatting:

Gelet op klagers belang zijn studie zonder vertraging te kunnen vervolgen heeft de directeur geen deugdelijke argumenten naar voren gebracht toestemming voor een USB-stick op cel te weigeren. Voldoende aannemelijk dat klager een USB-stick nodig heeft. Beroep gegrond. Beklag alsnog gegrond, opdracht aan directeur nieuwe beslissing te nemen.

(Wet- en regelgeving: Pbw art 2, 48 lid 1)

Rechtsoverwegingen:

Gelet op het belang van klager zijn studie verder zonder vertraging te kunnen vervolgen, heeft de directeur geen overtuigende argumenten naar voren gebracht om de toestemming te weigeren. Klager heeft voldoende aannemelijk gemaakt een USB-stick op cel nodig te hebben. De reactie van de

directeur, zoals blijkt uit het verweerschrift, ziet op de onbeveiligde situatie die zou kunnen ontstaan bij het toestaan van een USB-stick. Hoewel de beroepscommissie begrijpt dat een USB-stick een risico meebrengt voor de inrichting, is niet zonder meer sprake van een daadwerkelijk risico. Op de directeur rust in dit soort gevallen een onderzoekplicht. Hij dient te onderzoeken of de USB-stick van klager al dan niet kan worden toegestaan. De directeur heeft in de onderhavige zaak onvoldoende invulling aan zijn zorgplicht gegeven. Hierbij neemt de beroepscommissie in overweging dat klager meermalen heeft gezegd dat geen sprake is van een USB-dongle en dat gemakkelijk onderzocht kan worden of het een USB-stick of een USB-dongle is. Verder heeft klager gezegd dat hij eventueel op een door de inrichting verzorgde en goedgekeurde USB-stick wil werken. Tegen deze achtergrond en mede in het licht van de resocialisatiedoelstelling in artikel 2 van de Pbw, dient een afweging van de belangen in dit specifieke geval in het voordeel van klager uit te vallen.

Gelet op al het vorenstaande moet de beslissing van de directeur bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beslissing van de directeur zal worden vernietigd en de directeur zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:
R-136

Datum uitspraak:
8 november 2018

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, mr. E. Lucas en mr. R.S.T. van Rossem-Broos, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Voorwerpen op cel; Huisregels

Samenvatting:
Televisietoestel staat in huisregels zowel op lijst van verboden als op lijst van toegestane voorwerpen vermeld. Klager ontvankelijk in beklag, nu deze tegenstrijdigheid door individuele beslissing van directeur kan worden opgehelderd. Beslissing tot afwijzing van klagers verzoek om eigen televisietoestel in te voeren niet onredelijk of onbillijk. Klager heeft noodzaak tot invoer televisie onvoldoende onderbouwd en evenmin aangegeven of zijn eigen toestel aan de in de huisregels gestelde voorwaarde voldoet. Beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 45, 60)

Rechtsoverwegingen:
Klager verzoekt in de gelegenheid te worden gesteld het beroep nader mondeling toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich op basis van de stukken voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen.

Klager verbleef ten tijde van het indienen van onderhavige klachten op de Terroristenafdeling (TA) van de locatie De Schie, alwaar een individueel regime geldt.

In de huisregels van de TA van de locatie De Schie (hierna: de huisregels) is onder paragraaf 4.5.1.1 onder a bepaald dat het de gedetineerde niet is toegestaan onder zijn berusting te houden voorwerpen van dezelfde soort als de voorwerpen die deel uitmaken van de van rijkswege verzorgde inventaris van

de verblijfsruimte van de gedetineerde of de gezamenlijke woon- en werkruimtes. In paragraaf 4.5.1.2 onder l van de huisregels is echter ook bepaald dat het de gedetineerde is toegestaan onder zijn berusting te houden een televisietoestel waarvan de beeldbuisdiagonaal maximaal 48 centimeter/19 inch bedraagt.

Klager wenst zijn eigen televisie te gebruiken, omdat de door de inrichting verstrekte televisie hem oog- en hoofdpijn bezorgt en niet de voor hem gewenste zenders bevat. Uit de inlichtingen van de directeur volgt dat alle gedetineerde in de locatie De Schie een televisietoestel krijgen uitgereikt dat dezelfde zenders ontvangt en waarbij voor de aansluiting van de televisie wekelijks een geldbedrag dient te worden betaald.

De beroepscommissie constateert dat een televisietoestel – nu dit kennelijk van rijkswege wordt verstrekt – zowel behoort tot de in de huisregels bedoelde verboden voorwerpen als op de lijst met toegestane voorwerpen is vermeld. Dat levert een tegenstrijdige regel op, die enkel door een individuele beslissing van de directeur kan worden opgehelderd. Klager beklagt zich om die reden over een beklagwaardige beslissing van de directeur. De beroepscommissie zal daarom de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in het beklag.

In een geval als het onderhavige dient de directeur voorafgaande aan zijn beslissing een gemotiveerde en kenbare afweging te maken tussen enerzijds het belang van klager bij een eigen televisie op cel en anderzijds de belangen als vermeld in artikel 45, eerste en tweede lid, van de Pbw. De beroepscommissie is, mede gelet op voornoemde inlichtingen van de directeur, van oordeel dat de beslissing tot afwijzing van klagers verzoek tot invoer van een eigen televisie niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Klager heeft de noodzaak tot invoer van zijn eigen televisie onvoldoende onderbouwd en evenmin aangegeven of zijn eigen

toestel aan de in de huisregels gestelde voorwaarde voldoet. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard. De beroepscommissie geeft de directeur wel in overweging de hiervoor genoemde tegenstrijdigheid in de huisregels te corrigeren.

Zaaknummer:

R-457

Datum uitspraak:

6 november 2018

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel; DBT

Samenvatting:

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie dient uiterlijk binnen zes weken na binnenkomst in de p.i. te worden gezien of een gedetineerde kan promoveren. Nu dit niet is gebeurd, is klagers klacht betreffende het niet starten van zijn detentiefasering gegrond verklaard. Tegemoetkoming € 10,=. (Wet- en regelgeving: art. 2, 3 Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden)

Rechtsoverwegingen:

Ter beoordeling is de vraag of de directeur een verwijt treft inzake het niet starten van klagers detentiefasering in de periode dat klager in de p.i. Vught verbleef.

Op grond van artikel 2, eerste lid onder f, en artikel 3, eerste lid onder d, van de Regeling komen alleen gedetineerden die zijn gepromoveerd in aanmerking voor detentiefasering naar een (zeer) beperkt beveiligde inrichting.

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (onder meer RSJ 13 juli 2016, 16/0799/GA, RSJ 9 juni 2017, 17/0727/GA, en RSJ 21 december 2017, 17/2106/GA) dient uiterlijk binnen zes

weken na binnenkomst te worden gezien of een gedetineerde (weer) kan promoveren. Dit dient te gebeuren aan de hand van een (schriftelijk kenbare) belangenafweging. Vast staat dat dit in dit geval niet is gebeurd. Klager heeft ruim acht weken verbleven in de p.i. Vught. Hij is niet gepromoveerd en een schriftelijk kenbare belangenafweging zoals vorenbedoeld ontbreekt.

Nu eerst na een promotie een aanvraag tot detentiefasering kan worden ingediend en de directeur niet uiterlijk zes weken na binnenkomst heeft beoordeeld of klager voor een promotie in aanmerking komt, dient het beroep gegrond te worden verklaard. De beroepscommissie is van oordeel dat klager een tegemoetkoming toekomt en zal deze vaststellen op € 10,=.

Zaaknummer:

R-632

Datum uitspraak:

5 november 2018

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, mr. dr. P. Jacobs en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

DBT

Samenvatting:

Klager is op proef geplaatst in het plusprogramma. Beroepscommissie acht het van belang dat ook bij een proefplaatsing in het plusprogramma en klager wordt teruggeplaatst naar het basisprogramma, hij een schriftelijke gemotiveerde beslissing van de directeur ontvangt waarin het ongewenste en het structurele gedrag tegen elkaar worden afgewogen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden art. 1d)

Rechtsoverwegingen:

Op 10 augustus 2017 is in de periodieke MDO bespreking geadviseerd om klager voor zes weken proef te laten draaien in het plusprogramma. Uit het verweerschrift van de directeur van 2 maart 2018 volgt dat één van de voorwaarden om proef te draaien in het plusprogramma was dat sprake moest zijn van afbouw en twee schone urinecontroles in de betreffende periode. Klager heeft hier niet aan voldaan en draait daarom nu weer mee in het basisprogramma. Ter zitting bij de beklagrechtter en in de reactie op het verslag van horen is door de directie aangegeven dat het proefdraaien in het plusprogramma is vermeld in het D&R plan. Ter zitting bij de beklagrechtter heeft de directie gemeld dat het juist is dat er geen beschikking is opgemaakt, terwijl dit wel had moeten gebeuren.

De vraag die thans voorligt is of een terugplaatsing naar het basisprogramma na het proefdraaien van klager in het plusprogramma kan geschieden, zonder dat wordt voldaan aan de eisen die normaal gesteld worden aan een terugplaatsing van het plusprogramma naar het basisprogramma. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient die vraag ontkennend te worden beantwoord.

Eenmaal geplaatst in het plusprogramma, ook al is het op proef, is het naar het oordeel van de beroepscommissie van belang dat gedetineerden inzicht krijgen in de mate waarin zij, indien van toepassing, tekort zijn geschoten om het verblijf in het plusprogramma te kunnen voortzetten en op welke wijze zij zich dienen in te spannen om wederom voor plaatsing in het plusprogramma in aanmerking komen. Dit inzicht kan en dient te worden verschaft door een schriftelijke, gemotiveerde beslissing van de directeur, waarin, zoals gebruikelijk is bij een degradatie van het plusprogramma naar het basisprogramma, het ongewenste en het structurele gedrag tegen elkaar worden afgewogen. Dit dient te geschieden om te voorkomen dat een gedetineerde uitsluitend op een incidentele gedraging wordt beoordeeld. In het structurele gedrag moeten alle

onderdelen van goed gedrag worden meegenomen.

Nu de terugplaatsing van klager naar het basisprogramma niet door een schriftelijke, gemotiveerde beslissing van de directeur wordt ondersteund, zal het beklag gegrond worden verklaard. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:

R-757

Datum uitspraak:

26 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Beroepscommissie komt terug op eerder oordeel mbt tweede psychiater en gaat uit van criterium een jaar niet bij behandeling betrokken geweest. Daaraan wordt voldaan. Voldoende aannemelijk dat klager vanuit stoornis gevaar veroorzaakt dat zonder geneeskundige behandeling niet binnen redelijke termijn kan worden weggenomen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46a t/m 46e; Pm art. 21 t/m 23)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 46e in verbinding met artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw kan de directeur beslissen tot het toepassen van een a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat het gevaar dat de stoornis van de geestesvermogens de gedetineerde doet veroorzaken, zonder die behandeling niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De directeur heeft de beslissing klager te verplichten tot het ondergaan van een a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager, alsmede van een

psychiater die meer dan een jaar niet bij de behandeling van klager betrokken is geweest, maar hem kort tevoren heeft bezocht. De directeur heeft deze verklaringen conform het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw overgelegd. Voorts heeft de directeur het behandelplan van klager overgelegd, waarin is voorzien in de mogelijkheid een geneeskundige dwangbehandeling toe te passen.

Namens klager is gewezen op het feit dat uit het onderliggende dossier niet kan worden opgemaakt of de tweede psychiater werkzaam is binnen dezelfde inrichting als die waar klager verblijft. Indien dat het geval is, is de second opinion volgens klagers raadsman – onder verwijzing naar RSJ 11 oktober 2016, 16/2458/GA – niet afkomstig van een onafhankelijke psychiater zoals de wetgever heeft bedoeld.

De beroepscommissie komt terug op het oordeel in onder andere RSJ 11 oktober 2016, 16/2458/GA, voor zover dat inhoudt dat het ter waarborging van de onafhankelijkheid van de beoordeling aanbeveling verdient dat de directeur de aanvraag voor de tweede psychiatrische verklaring doet bij een psychiater die niet werkzaam is binnen hetzelfde PPC als waar de gedetineerde, ten aanzien van wie de beslissing tot toepassing van de dwangbehandeling wordt genomen, verblijft. Artikel 46e, tweede lid, van de Pbw vereist voor het toepassen van een a-dwangbehandeling naast de verklaring van de behandelend psychiater een 'verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht, maar niet bij diens behandeling betrokken was'. De wetsgeschiedenis biedt geen aanknopingspunten voor het criterium dat de niet bij de behandeling van de gedetineerde betrokken psychiater die de directeur adviseert omtrent toepassing van een a-dwangbehandeling ten aanzien van die gedetineerde, niet bij dezelfde inrichting als die waar de gedetineerde verblijft, werkzaam kan zijn. Blijkens de wetsgeschiedenis is samenhang en harmonisatie met de geestelijke gezondheidszorg gewenst. Volgens jurisprudentie van de Hoge Raad (zie onder meer de uitspraak van 13 september 2013, NJ 2013/448) kan in

het algemeen worden aangenomen dat als nog geen jaar is verlopen sinds de psychiater die het onderzoek heeft verricht voor het laatst behandelcontact met de betrokkene heeft gehad, deze psychiater niet kan worden aangemerkt als zijnde 'niet bij de behandeling betrokken' als bedoeld in de Wet bijzondere opnemingen psychiatrische ziekenhuizen (Wet Bopz). In lijn hiermee is in artikel 5:7 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg, die op 23 januari 2018 door de Eerste Kamer is aangenomen en de Wet Bopz zal vervangen, opgenomen dat voor de adviserende psychiater onder meer geldt dat deze minimaal één jaar geen zorg aan de betrokkene heeft verleend. Gelet op het vorenstaande heeft derhalve als uitgangspunt te gelden dat de tweede psychiater minimaal een jaar niet betrokken is geweest bij de behandeling van de gedetineerde.

Uit nadere inlichtingen van de directeur Zorg en Behandeling van 4 oktober 2018 volgt dat de (tweede) psychiater in kwestie – hoewel werkzaam in het PPC van de p.i. Vught – solitair werkzaamheden in de vorm van second opinions bij dwangtrajecten en beoordelingen in het kader van trajecten inzake de Wet Bopz verricht en geen taken als behandelend psychiater heeft. Gelet daarop en hetgeen hiervoor is overwogen is naar het oordeel van de beroepscommissie aan het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw voldaan.

Bij klager is, zo blijkt onder meer uit zijn behandelplan, een ongespecificeerde schizofreniespectrum- of andere psychotische stoornis, alsmede een verstandelijke beperking vastgesteld. Zijn behandelend psychiater heeft een psychotische toestand vermeld en aangegeven dat de verstandelijke beperking van klager bij overvraging (in complexe situaties) tot overprikkeling en dientengevolge tot psychotische symptomatologie kan leiden. Naar het oordeel van de behandelend psychiater is, gelet op het geagiteerde, dreigende beeld, voortkomend uit het psychotische beeld met daarnaast een verstandelijke beperking, en gelet op het feit dat klagers justitiële documentatie geweld vermeldt, nog immer sprake van

dreigend gevaar, te weten agressie naar derden. Het acuut dreigende gevaar is door de inzet van een b-dwangbehandeling weliswaar afgewend, maar het gevaar zal met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid terugkeren als de psychotische symptomatologie niet wordt behandeld. De onafhankelijke psychiater die klager op 13 juni 2018 heeft bezocht, heeft aangegeven dat aanwijzingen bestaan voor beperkte intellectuele vermogens, verminderde passende coping en een risico op overprikkeling of psychotische decompensatie als klager onder druk of spanning komt te staan. Er is sprake van een verhoogd risico ten aanzien van de algemene veiligheid voor personen of goederen, nu klager in situaties die hij niet overziet en waarin hij overprikkeld raakt, agressief of boos kan worden. Tegen deze achtergrond acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit de stoornis die bij hem is vastgesteld, een gevaar als bedoeld in artikel 46a, tweede lid, onder a, van de Pbw veroorzaakt dat zonder een geneeskundige behandeling niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Met klager is meermaals gesproken over nut en noodzaak van het adequaat gebruik van antipsychotische medicatie, maar weigert die (thans) in te nemen. Uit de verklaring van de tweede, onafhankelijke psychiater volgt evenwel dat een medicamenteuze behandeling met antipsychotische medicatie, gelet op de aard van de aan het gevaar ten grondslag liggende stoornis, noodzakelijk is, nu antipsychotica de informatieverwerking in het brein rustiger laten verlopen, kunnen ondersteunen bij het filteren van prikkels en als zodanig in voorkomende gevallen het risico op een psychose kunnen verminderen. Ook neemt het risico op agressie en impulsief handelen af als gevolg van het gebruik van antipsychotische medicatie. Het bieden van structuur, duidelijkheid en grenzen is in de huidige context niet afdoende gebleken. De beroepscommissie acht dan ook voldoende aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling aan de eisen van

proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid voldoet. Hoewel uitsluitend is geconcludeerd dat een behandeling met (dwang)medicatie is aangewezen en daarbij niet expliciet onderscheid is gemaakt tussen een a-dwangbehandeling en een b-dwangbehandeling, volgt de beroepscommissie de directeur in de gekozen a-dwangbehandeling, nu de gekozen termijn voor het bestaan van het gevaar naar het oordeel van de beroepscommissie voldoende is onderbouwd. De beslissing van de directeur een a-dwangbehandeling toe te passen kan, gelet op het voorgaande, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-937

Datum uitspraak:

11 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en ing. M.J.
Mulders, leden, in tegenwoordigheid van
Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Penitentiair programma; Ordemaatregel
aanleiding

Samenvatting:

Art. 9, derde lid, Pbw biedt directeur niet de mogelijkheid gedetineerde die aan penitentiair programma deelneemt, in afwachting van schriftelijke beslissing selectiefunctionaris, gedurende zes weken in gesloten inrichting onder beheer directeur te plaatsen. Directeur kan daartoe ordemaatregel opleggen. Directeur niet bevoegd tot nemen bestreden beslissing. Beroep daarom gegrond. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pm art. 9)

Rechtsoverwegingen:

De directeur heeft klager, blijkens de bestreden beschikking, op grond van artikel 9, derde lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) in afwachting van een

schriftelijke beslissing van de selectiefunctionaris gedurende zes weken in een gesloten inrichting onder het beheer van de directeur geplaatst, met mogelijkheid tot verlenging. De beroepscommissie stelt vast dat artikel 9, derde lid, van de Pm een dergelijke mogelijkheid niet biedt. Voor zover de directeur heeft bedoeld de bestreden beschikking te baseren op artikel 9, tweede lid, van de Pm, waarin limitatief is opgesomd welke mogelijkheden de directeur heeft ingeval de gedetineerde één of meer van de voorwaarden die aan zijn deelname aan een p.p. zijn verbonden, heeft overtreden, geeft deze bepaling de directeur evenmin de bevoegdheid een gedetineerde gedurende zes weken in een gesloten inrichting te plaatsen. Indien en voor zover de directeur het aangewezen achtte klager in afwachting van een beslissing van de selectiefunctionaris in te sluiten, had hij klager daartoe, met inachtneming van artikel 24 van de Pbw, in samenhang met artikel 23, eerste lid, van de Pbw, een ordemaatregel kunnen opleggen.

Nu de directeur, gelet op het voorgaande, tot het nemen van de bestreden beslissing niet bevoegd was, zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen. Zij acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager, nu de selectiefunctionaris klagers deelname aan het p.p. kennelijk bij beslissing van 19 februari 2018 heeft beëindigd, zodat de beroepscommissie ervan uitgaat dat het insluiten van klager, ware het niet dat de grondslag daarvoor niet juist is, op zichzelf niet onterecht is geweest.

Zaaknummer:
R-18/2421/GB

Datum uitspraak:
24 december 2018

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in

tegenwoordigheid van P. de Vries,
secretaris

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders; Medische verzorging; Motiveringsbeginsel

Samenvatting:

Zelfmelder. Medisch adviseur stelt dat klager detentiegeschikt is, maar "onder voorwaarden waar geen enkele justitiële inrichting in Nederland aan kan voldoen". Selectiefunctionaris stelt dat één cel in het JCvSZ omstandigheden creëert waaronder klager detentiegeschikt is. Klager betwist dat. Stelling van de selectiefunctionaris vindt nog onvoldoende steun in het medisch dossier zoals dat er nu ligt. Van belang dat de medisch adviseur thans een eenduidig detentiegeschiktheidsoordeel verbindt aan de door de selectiefunctionaris gereserveerde cel en het verblijf binnen JCvSZ. Beroep gegrond. Opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft op medische gronden opnieuw bezwaar ingediend tegen de meldoproep. De selectiefunctionaris stelt dat klager detentiegeschikt is en daarom kan worden opgeroepen. Zijn beslissing rust op het advies van de medisch adviseur van de afdeling IMA van 9 november 2018. De beroepscommissie stelt voorop dat in deze procedure geen oordeel kan worden gegeven over het medisch advies en het daaraan ten grondslag liggende onderzoek. Door de beroepscommissie dient beoordeeld te worden of dit advies, gelet op de inhoud en de onderbouwing daarvan, de conclusie in de bestreden beslissing kan dragen.

4.2. De medisch adviseur van de afdeling IMA acht klager detentiegeschikt, maar merkt daarbij op dat voor die geschiktheid geldt dat detentie dient te worden ondergaan "onder voorwaarden waar geen enkele justitiële inrichting in Nederland aan kan voldoen". Bij de totstandkoming van het advies heeft hij, zoals daarin vermeld,

overleg gehad met de directeur van het JCvSZ.

4.3. In de bestreden beslissing heeft de selectiefunctionaris, na het citeren van voornoemd medisch advies, gesteld dat het JCvSZ een cel met een speciaal luchtbehandelingssysteem heeft en dat deze voor klager is gereserveerd. Kennelijk meent de selectiefunctionaris dat – met gebruikmaking van deze cel – die omstandigheden kunnen worden gecreëerd waaronder klager detentiegeschikt is. Namens klager wordt gesteld dat die conclusie door de medische informatie aangaande klager niet kan worden gedragen.

4.4. Detentiegeschiktheid onder voorwaarden waar geen enkele inrichting aan kan voldoen, impliceert feitelijke detentieongeschiktheid en klager uit sterke twijfel aan de (thans) geboden mogelijkheid om hem zonder ernstige gezondheidsrisico's in het JCvSZ te plaatsen. De stelling van de selectiefunctionaris dat klager detentiegeschikt is, vindt nog onvoldoende steun in het medisch advies zoals dat er nu ligt. Daarvoor is een aanvulling op het medisch advies vereist dat de mogelijkheden die het JCvSZ biedt beziet in het licht van klagers problematiek, zoals dat door de raadsman is omschreven en is onderbouwd. Het is, gelet op de argumentatie van klager en de medische informatie in het dossier en gezien het advies van de IMA, van belang dat de medisch adviseur thans een eenduidig detentiegeschiktheidsoordeel verbindt aan de door de selectiefunctionaris gereserveerde cel en het verblijf binnen JCvSZ met 24 uur aanwezigheid van personeel voor dit type patiënten. Nu dat in het overgelegde dossier niet is aangetroffen, moet het beroep gegrond worden verklaard en zal de selectiefunctionaris worden opgedragen om een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Klager hoeft zich vooralsnog niet op 27 december 2018 te melden. De beroepscommissie benadrukt evenwel dat de noodzaak tot tenuitvoerlegging van klagers aanzienlijke detentieperiode nog onverkort aanwezig is.

Zaaknummer:
R-18/1862/GB

Datum uitspraak:
18 december 2018

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Tegemoetkoming
financieel

Samenvatting:
(Fictieve) weigering beslissing te nemen. Er is positief beslist op bezwaar tegen terugplaatsing uit FPK, maar dat is niet gepaard gegaan met nieuwe beslissing. Feitelijk dus nog steeds (fictieve) weigering. Niet binnen termijn beslist. Beroep gegrond. De wet verbindt geen gevolgen aan het niet tijdig nemen van een beslissing. De beroepscommissie ziet in de combinatie van gegrondverklaring van het bezwaar op inhoudelijke gronden, het uitblijven van een nieuwe beslissing en de inherent negatieve gevolgen die dit heeft gehad voor klagers behandeling echter aanleiding om een tegemoetkoming aan klager toe te kennen van € 1250,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 72)

Rechtsoverwegingen:
4.1. Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. Zij acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. Het bezwaar is gegrond verklaard. Daardoor zou klager in beginsel niet in zijn beroep kunnen worden ontvangen. Uit navraag bij de selectiefunctionaris is echter gebleken dat de gegrondverklaring niet tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft

geleid, hoewel in de beslissing op bezwaar staat vermeld: "Een nieuwe beslissing treft u bijgaand aan". Klager verblijft tot op heden nog steeds in het PPC Zwolle. Hoewel formeel op het bezwaar is beslist, is feitelijk dus nog altijd sprake van een (fictieve) weigering om een beslissing te nemen, doordat aan de gegrondverklaring niet de daarbij behorende gevolgen zijn verbonden.. Klager zal daarom in zijn beroep worden ontvangen.

4.3. Het bezwaar dateert van 11 juli 2018. Op 18 oktober 2018 is een beslissing genomen. Dat is niet binnen de wettelijke termijn van zes weken. Het beroep moet alleen daarom al gegrond worden verklaard. Het bezwaar is vervolgens gegrond verklaard, omdat de beslissing van 9 juli 2018 op basis van onjuiste informatie is genomen. Dat de gegrondverklaring van het bezwaar niet gepaard is gegaan met een nieuwe beslissing, is dan ook onredelijk en onbillijk. De selectiefunctionaris zal daarom worden opgedragen alsnog een nieuwe beslissing te nemen die met de eerdere gegrondverklaring in overeenstemming is.

4.4. Ten aanzien van een tegemoetkoming overweegt de beroepscommissie als volgt. Weliswaar is het wenselijk dat zo voortvarend mogelijk op een bezwaar wordt beslist, maar de wet verbindt geen gevolgen aan het niet-tijdig nemen van een beslissing. De beroepscommissie ziet in de combinatie van de gegrondverklaring van het bezwaar op inhoudelijke gronden, het uitblijven van een nieuwe beslissing en de inherent negatieve gevolgen die dit heeft gehad voor klagers behandeling echter aanleiding om in dit geval wel een tegemoetkoming aan klager toe te kennen. De hoogte hiervan zal zij bepalen op € 1250,=.

Zaaknummer:
R-18/1731/GB

Datum uitspraak:
7 december 2018

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing VRIS

Samenvatting:

Klager verblijft conform plaatsingsbeleid in p.i. Ter Apel. Voorziene einddatum detentie is 20 augustus 2021. Klager heeft aangevoerd dat gezin (bestaande uit vriendin en 4 zeer jonge kinderen) in Antwerpen woont en dat medische gesteldheid moeder het onmogelijk maakt reis naar p.i. Ter Apel te maken. Voeren skype-gesprekken vanwege leeftijd kinderen niet realistisch. Niet gebleken dat enig onderzoek is verricht naar hetgeen door klager is aangevoerd m.b.t. zijn persoonlijke omstandigheden. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20b)

Rechtsoverwegingen:

4.1. De p.i. Ter Apel is, onder meer, een inrichting voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen, als bedoeld in artikel 20b, tweede lid onder a, van de Regeling, met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau.

4.2. Ingevolge artikel 20b van de Regeling worden vreemdelingen die na tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf geen rechtmatig verblijf meer hebben in Nederland, in beginsel geplaatst in een inrichting voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen.

4.3. Klager heeft na de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf geen rechtmatig verblijf in Nederland. Gelet daarop komt klager in beginsel in aanmerking voor plaatsing in een inrichting bestemd voor de opnemings van strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen. De p.i. Ter Apel is de enige inrichting in Nederland die bestemd is voor de opnemings van

strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen. Klager voldoet aan alle vereisten voor plaatsing in de p.i. Ter Apel. Plaatsing van een strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling in een andere inrichting dan in een daarvoor bestemde inrichting is niet uitgesloten. Daartoe wordt echter slechts overgegaan, indien sprake is van uitzonderlijke feiten of omstandigheden. Hierbij kan gedacht worden aan persoonlijke belangen bij bijvoorbeeld het ontvangen van bezoek in combinatie met de einddatum van de betreffende gedetineerde.

4.4. De voorziene einddatum van klagers detentie is 20 augustus 2021. Als reden voor afwijking van het plaatsingsbeleid wordt de grote reisafstand voor bezoekende familie genoemd. Daarbij is namens klager aangevoerd dat zijn gezin (bestaande uit zijn vriendin en zeer jonge kinderen) in Antwerpen woonachtig is. De selectiefunctionaris heeft gewezen op de mogelijkheid van het voeren van zogenoemde skype-gesprekken. De kinderen van klager hebben volgens de raadvrouw leeftijden van 1, 2, 3 en 7 jaar. Voor het onderhouden van banden met dermate jonge kinderen is de optie van het voeren van skype-gesprekken naar het oordeel van de beroepscommissie niet realistisch. Ook wordt namens klager aangevoerd dat de medische gesteldheid van klagers moeder het onmogelijk maakt de reis naar de p.i. Ter Apel af te leggen.

4.5. Uit het dossier volgt niet dat enig onderzoek is verricht naar hetgeen door klager is aangevoerd met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden. De beslissing is derhalve naar het oordeel van de beroepscommissie onvoldoende toereikend gemotiveerd. Het beroep wordt derhalve gegrond verklaard, de bestreden beslissing wordt vernietigd en de selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan.

De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

R-1221

Datum uitspraak:

21 november 2018

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Detentiefasering; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen

Samenvatting:

Afwijzing bbi. Klaagster is veroordeeld voor een zgn voortdurend delict (279 Sr). Einddatum kan dus nog verschuiven, maar voortdurende aard kan niet zonder meer in de weg staan aan detentiefasering. Hiermee zou telkenmaal een voorschot worden genomen op een inhoudelijk oordeel van de strafrechter. Bestreden beslissing onredelijk en onbillijk althans onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18, Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3, Wetboek van Strafrecht art. 279)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 3 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden kunnen in een beperkt beveiligde inrichting gedetineerden worden geplaatst die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen, een strafresistant hebben van maximaal achttien maanden, beschikken over een aanvaardbaar verlofadres en die zijn gepromoveerd (wijziging van de Regeling met ingang van 1 maart 2014, Stcrt. 2014, nr. 4617).

4.2. Niet ter discussie staat dat klaagster is gepromoveerd, een

aanvaardbaar verlofadres heeft en geen meer dan beperkt maatschappelijk risico vormt. Het door het OM gestelde vluchtgevaar heeft de rechtbank Noord-Nederland op 11 september 2017 niet aangenomen, met de volgende overweging:

“Verdachte is ten behoeve van andere procedures op diverse zittingen aanwezig geweest, zij heeft in meerdere opzichten banden met Nederland en het is onvoldoende gebleken dat zij niet terug zal keren naar Nederland.”

De beroepscommissie vindt in het dossier geen aanleiding om anders dan de rechtbank te oordelen. De selectiefunctionaris heeft het vluchtgevaar bovendien niet aan de bestreden beslissing ten grondslag gelegd.

4.3. Gelet op de onder 4.1. aangehaalde voorwaarde dat een gedetineerde slechts in aanmerking komt voor plaatsing in een b.b.i. indien deze een strafrestant heeft van maximaal achttien maanden, dient te worden beoordeeld of de einddatum van klaagsters detentie hieraan in de weg staat. Uit klaagsters registratiekaart blijkt dat haar (fictieve) einddatum – kennelijk op basis van de veroordeling door het gerechtshof – is vastgesteld op 18 mei 2019. De selectiefunctionaris heeft evenwel aangevoerd dat er een openstaande strafzaak tegen klaagster loopt, waardoor deze einddatum zou kunnen verschuiven.

4.4. Klaagster wordt (opnieuw) vervolgd wegens overtreding van artikel 279 Sr, wat als een zogenaamd voortdurend delict wordt aangemerkt (door bijvoorbeeld de rechtbank Utrecht op 30 oktober 2012, ECLI:NL:RBUTR:2012:BY1613). Weliswaar zou de einddatum van klaagsters detentie als gevolg van een veroordeling in die strafzaak dus nog kunnen verschuiven, maar vanwege de voortdurende aard van het delict is de beroepscommissie van oordeel dat dit niet zonder meer in de weg kan staan aan klaagsters detentiefasering. Dit zou immers betekenen dat klaagster nooit

enige aanvang met detentiefasering zou kunnen maken, zo lang geen einde is gekomen aan de verweten situatie en het OM haar hiervoor blijft vervolgen. Hiermee zou telkenmaal een voorschot worden genomen op een inhoudelijk oordeel van de strafrechter hierover. Dit verhoudt zich ook moeilijk tot de overweging van het gerechtshof dat “het hof onvoldoende bekend is met de huidige feitelijke en juridische situatie in Nigeria en de gegevens die aldaar van en over [slachtoffer] beschikbaar zijn”.

4.5. Tot slot is nog van belang dat klaagster een zeer jong kind heeft en zich in de afrondende fase van haar studie bevindt, zodat zij bovengemiddeld zwaarwegende belangen heeft bij plaatsing in een b.b.i.

4.6. Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing onredelijk en onbillijk althans onvoldoende gemotiveerd. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:
R-1650

Datum uitspraak:
19 november 2018

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Detentiefasering; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Penitentiair programma

Samenvatting:
Afwijzing p.p. omdat bij een controle tijdens klagers verblijf in een z.b.b.i.

bleek dat hij niet op het werk aanwezig was. Door de werkgever achteraf opgestelde verklaring terwijl deze op vakantie was overtuigt niet. Het is aan de gedetineerde om vindbaar te zijn voor een controleur. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)

Rechtsoverwegingen:

Klager verbleef in de z.b.b.i. van de locatie Ter Peel en heeft vanuit die inrichting een verzoek om deelname aan een p.p. gedaan. Op 8 augustus 2018 heeft de casemanager een controle uitgevoerd bij de werkgever van klager. Klager was niet op het werk aanwezig en niemand van de aldaar aanwezige personen wist waar klager dan wel op dat moment verbleef. Het bedrijf waar klager werkzaam was heeft twee vestigingen, in Oss en Valkenswaard. Uit de overgelegde stukken blijkt dat klagers casemanager beide locaties heeft bezocht en klager aldaar niet aantrof. Klagers werkgever was niet aanwezig en de overige werknemers dan wel aldaar aanwezige personen wisten niet waar klager verbleef. Eén persoon heeft zelfs verklaard dat klager op vakantie zou zijn. De directeur van de z.b.b.i. van de locatie Ter peel heeft het selectieadvies om deze reden aangepast en de selectiefunctionaris verzocht om klager te plaatsen in een normaal beveiligde inrichting. De selectiefunctionaris heeft klagers verzoek tot deelname aan een p.p. op 9 augustus 2018 afgewezen en klager is op 15 augustus 2018 in het JC Zaanstad geplaatst. Klager heeft tegen zijn terugplaatsing een bezwaarschrift ingediend en, nadat de selectiefunctionaris het bezwaarschrift ongegrond heeft verklaard, beroep ingesteld. De beroepscommissie heeft het beroep ongegrond verklaard (RSJ 12 november 2018, R-1520). De beroepscommissie overwoog dat zij het standpunt van klager, dat hij onderweg naar Eindhoven was om auto's op te halen, aannemelijker zou achten wanneer een werknemer op één van beide locaties van het bedrijf waar klager werkzaam was daarvan op de hoogte was en dit aan de casemanager had kunnen mededelen. Een achteraf opgestelde verklaring van de werkgever die tijdens het controlebezoek op

vakantie was, overtuigt de beroepscommissie niet. Overigens is het aan de gedetineerde, die aan een op resocialisatie gericht programma met vrijheden deelneemt, om er voor zorg te dragen dat hij voor de casemanager of een andere controleur altijd vindbaar is.

De beroepscommissie achtte het voldoende aannemelijk dat klagers afwezigheid op 8 augustus 2018 ongeoorloofd was. Om dezelfde reden is de beroepscommissie van oordeel dat de afwijzende beslissing van de selectiefunctionaris die thans ter beoordeling ligt bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-1401

Datum uitspraak:
19 november 2018

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid formeel
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Fictieve weigering beslissing op bezwaar te nemen. Selectiefunctionaris heeft de in artikel 17, vierde lid, Pbw bedoelde termijn (ruimschoots) overschreden dus beroep gegrond. Nu klager inmiddels in vrijheid is gesteld en gevolgen bestreden beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, zal een tegemoetkoming van € 25,= worden toegekend voor door klager ondervonden ongemak als gevolg van termijnoverschrijding. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:
4.1. Hoewel klager inmiddels in vrijheid is gesteld, zal de

beroepscommissie het beroep inhoudelijk beoordelen, nu namens klager om toekenning van een financiële tegemoetkoming is verzocht.

4.2. De beroepscommissie stelt het volgende vast. De selectiefunctionaris heeft klagers deelname aan het p.p. op 23 mei 2018 beëindigd. Tegen die beslissing is namens klager – zo begrijpt de beroepscommissie – binnen de in artikel 17, tweede lid, in verbinding met artikel 61, vijfde lid, van de Pbw bedoelde termijn een (pro forma) bezwaarschrift ingediend. Gelet op het bepaalde in artikel 17, vierde lid, van de Pbw stelt de selectiefunctionaris de indiener van het bezwaarschrift binnen zes weken van zijn met redenen omklede beslissing schriftelijk op de hoogte. Nu klager binnen deze termijn geen beslissing op zijn bezwaarschrift had ontvangen, is namens hem op 23 juli 2018 een beroepschrift ingediend tegen de (fictieve) weigering van de selectiefunctionaris een beslissing op zijn bezwaarschrift te nemen. Vervolgens heeft de selectiefunctionaris op 21 september 2018 een beslissing op het namens klager ingediende bezwaarschrift genomen, inhoudende dat klager, nu hij op 17 september 2018 in vrijheid is gesteld, niet in zijn bezwaarschrift kan worden ontvangen. Nu de selectiefunctionaris de in artikel 17, vierde lid, van de Pbw bedoelde termijn (ruimschoots) heeft overschreden, zal het beroep gegrond worden verklaard. De selectiefunctionaris zal, nu klager inmiddels in vrijheid is gesteld, niet worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Nu de gevolgen van bestreden beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, zal aan klager een tegemoetkoming van € 25,= worden toegekend voor het door hem ondervonden ongemak als gevolg van de termijnoverschrijding.

Zaaknummer:
R-445

Datum uitspraak:
22 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:

Bestreden beslissing werd in bezwaarfase al niet meer geëffectueerd. Nu in bezwaar niet om een tegemoetkoming is verzocht, is beslissing van selectiefunctionaris om klager niet-ontvankelijk in bezwaar te verklaren juist. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:

Klager is op 9 april 2018 in het FPC De Kijvelanden geplaatst. In beginsel zou klager daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep, omdat daarmee het belang aan zijn beroep is komen te ontvallen. Nu in beroep echter is verzocht aan klager een tegemoetkoming toe te kennen, zal de beroepscommissie het beroep alsnog beoordelen.

Op het moment dat de selectiefunctionaris zijn beslissing op bezwaar nam, verbleef klager ook al niet meer in de BPG-afdeling van de p.i. Vught. In bezwaar is niet om een tegemoetkoming gevraagd. De beslissing van de selectiefunctionaris om klager niet-ontvankelijk in zijn bezwaar te verklaren is dan ook juist. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1678/GV

Datum uitspraak:
13 december 2018

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Incidenteel verlof; Strafonderebreking

Samenvatting:

Klager heeft verzocht om incidenteel verlof of strafonderebreking. Beroepscommissie merkt verzoek aan als verzoek om re-integratie en/of resocialisatie verlof. Incidenteel verlof voor dit doel niet langer passende vorm van verlof, nu art. 20d Regeling, een nieuwe specifieke bepaling met dergelijk doel, in werking is getreden. Klager voldoet niet aan voorwaarden voor incidenteel verlof en komt evenmin voor strafonderebreking in aanmerking. Nu Adviescollege nog geen advies heeft uitgebracht en klager nog niet tot re-integratiefase is toegelaten, voldoet hij niet aan voorwaarden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d, 21, 34)

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot het verzoek van klagers raadsman de onderhavige behandeling aan te houden in afwachting van het advies van het Adviescollege en teneinde de beroepscommissie kennis te kunnen laten nemen van in het kader van de procedure bij het Adviescollege opgemaakte rapportages van het PBC en de reclassering, overweegt de beroepscommissie dat daartoe onvoldoende aanleiding en/of noodzaak bestaat. Indien en zodra het Adviescollege een advies aan de Minister heeft uitgebracht, zal de Minister met inachtneming van dat advies een beslissing tot het al dan niet aan klager verlenen van een (re-integratie)verlof nemen. Tegen die beslissing, mits (geheel of ten dele) afwijzend van aard, kunnen door en/of namens klager rechtsmiddelen worden aangewend. De beroepscommissie zal het verzoek van klagers raadsman de onderhavige behandeling aan te houden met inachtneming van het voorgaande dan ook afwijzen.

Klager is sinds 28 maart 1993 gedetineerd en ondergaat een levenslange gevangenisstraf wegens meervoudige moord, poging tot moord

en het plegen van één of meer gewapende roofovervallen.

Namens klager is op 30 november 2016 een verzoek tot het indienen van een vordering tot cassatie in het belang der wet ten aanzien van de eindbeslissing van de beroepscommissie van 8 november 2016 met kenmerk 16/0239/GV bij de procureur-generaal bij de Hoge Raad ingediend. Op 4 maart 2017 is namens klager een aanvullend schrijven aan de procureur-generaal verzonden. Vooralsnog is geen beslissing op dit verzoek genomen.

De landsadvocaat heeft ter zitting van de beroepscommissie te kennen gegeven dat een door klager ingediend gratieverzoek op 31 januari 2018 is afgewezen.

Klager heeft op 15 juni 2018 verzocht hem verlof te verlenen. In zijn verlofverzoek schrijft klager dat – nu het PBC vertrouwen heeft uitgesproken ten aanzien van het starten van re-integratieactiviteiten van klager – het hem op zijn plaats lijkt een eerste verlofverzoek in te dienen. Hij wil graag in oktober 2018 de kunst tiendaagse in Bergen bezoeken, om daar onder meer met familieleden af te spreken en contact te hebben met ‘de wereld buiten de muren’. Op 28 augustus 2018 heeft hij zijn verzoek om verlof aangevuld. Klager verwijst daarin naar RSJ 8 november 2016, 16/0239/GV (einduitspraak). In die uitspraak heeft de beroepscommissie overwogen dat verlof in beginsel onderdeel dient uit te maken van de resocialisatie van een levenslang gestrafte gedetineerde.

Klager stelt dat zijn verzoek ziet op het verkrijgen van incidenteel verlof of strafonderebreking. Gelet op de aard van het verzoek en het daaraan ten grondslag liggende betoog, gaat het evenwel om een verzoek om verlof in het kader van klagers re-integratie en/of resocialisatie.

De beroepscommissie heeft in RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV, overwogen dat de in de artikelen 22 tot en met 31 van de Regeling genoemde opsomming van

gevallen waarin incidenteel verlof kan worden verleend, niet limitatief is. In het verlengde daarvan heeft de beroepscommissie overwogen dat incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling – nu resocialisatie voor deze categorie gedetineerden noodzakelijk wordt geacht – een voor levenslang gestrafte gedetineerden passende vorm van verlof is.

Met ingang van 1 september 2017 is evenwel met artikel 20d van de Regeling een specifieke bepaling die ziet op verlof ten behoeve van de re-integratie van levenslang gestrafte gedetineerden in werking getreden (wijziging van de Regeling met ingang van 1 september 2017, Stcrt. 2017, nr. 48627). Gelet op de inwerkingtreding van deze nieuwe en specifiek op re-integratieverlof voor levenslang gestrafte gedetineerden toegespitste bepaling, is een incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling, anders dan de beroepscommissie in RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV heeft overwogen, niet langer een voor levenslang gestrafte gedetineerden passende vorm van verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Voor zover klager op 15 juni 2018 – derhalve na voormelde wijziging van de Regeling – om incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling heeft verzocht, overweegt de beroepscommissie als volgt. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu niet is aangevoerd, noch anderszins is gebleken dat sprake is van gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer van klager waarbij zijn aanwezigheid noodzakelijk is zoals is vereist voor incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling, heeft de Minister de beslissing om klagers verzoek om verlof af te wijzen, in zoverre in redelijkheid kunnen nemen.

Voor zover klager met het door hem ingediende verzoek heeft beoogd dat hem strafonderbreking als bedoeld in artikel 34 (en verder) van de Regeling wordt verleend, stelt de beroepscommissie vast dat is gesteld noch gebleken dat sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer van klager dat niet

met een andere vorm van verlof kan worden volstaan. Gelet daarop heeft de Minister het verzoek van klager ook in zoverre in redelijkheid kunnen afwijzen.

Tot slot overweegt de beroepscommissie dat klagers verzoek – dat ziet op verlof in het kader van zijn re-integratie en/of resocialisatie – niet voldoet aan de voorwaarden voor re-integratieverlof voor levenslanggestraften als genoemd in artikel 20d van de Regeling. Klager is thans nog in afwachting van een advies van het Adviescollege en is dan ook nog niet toegelaten tot de re-integratiefase zoals artikel 20d, derde lid, onder a, van de Regeling vereist voor het verlenen van re-integratieverlof aan levenslanggestraften. Bovendien is in het detentie- en re-integratieplan van klager nog niets over de frequentie van het verlof bepaald, noch zijn daarin re-integratiedoelen opgenomen. Gelet daarop komt klager vooralsnog niet in aanmerking voor een re-integratieverlof als bedoeld in artikel 20d van de Regeling. De Minister heeft klagers verzoek in zoverre dan ook in redelijkheid kunnen afwijzen.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen heeft de Minister klagers verzoek om verlof in redelijkheid kunnen afwijzen. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/2316/GV

Datum uitspraak:
6 december 2018

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van P. de
Vries, secretaris

Trefwoorden:
Strafonderbreking

Samenvatting:
Verzoek strafonderbreking om
(morgenochtend) begrafenis van klagers
moeder in Polen te kunnen bijwonen. Er

is te veel wat zich daartegen verzet: lang strafresistant, ongewenst verklaard, geen binding met Nederland, veroordeeld voor zeer ernstige feiten. Bijwonen van uitvaart kan niet onder bewaking. Eigen beveiliging geeft de Staat geen daadwerkelijke garantie dat klager zal terugkeren. Al met al is sprake van een ernstig vermoeden dat klager zal proberen zich aan de detentie te onttrekken, dat onvoldoende kan worden ingeperkt. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 5, 24, 34)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van twaalf jaar met aftrek, wegens – kort gezegd – doodslag vergezeld van gekwalificeerde diefstal. Aansluitend dient hij eventueel een subsidiaire hechtenis van 72 dagen te ondergaan op grond van de Wet Terwee. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 19 januari 2027.

Klager heeft strafonderbreking verzocht om (morgenochtend) de begrafenis van zijn moeder in Polen te kunnen bijwonen. Op grond van artikel 5 van de Regeling kan in zo'n geval strafonderbreking in het buitenland worden verleend, maar er is te veel wat zich daartegen verzet. Dat blijkt uit het volgende.

Klager heeft nog een lang strafresistant. Zelfs als hem te zijner tijd op grond van artikel 40a van de Regeling strafonderbreking voor onbepaalde tijd zou worden verleend, eindigt klagers detentie niet eerder dan op 27 december 2022. Klager is ongewenst verklaard en heeft (kennelijk) geen binding met Nederland. Hij is voor zeer ernstige feiten veroordeeld. Het bijwonen van een uitvaart onder bewaking is op grond van artikel 24, derde lid, van de Regeling niet mogelijk. Dat klager zelf beveiliging heeft ingeschakeld maakt dat niet anders, omdat dit de Staat geen daadwerkelijke garantie kan bieden dat klager zal terugkeren. Al met al is sprake van een ernstig vermoeden dat klager zal proberen zich aan de detentie te onttrekken (artikel 4, aanhef en onder a. van de Regeling), dat onvoldoende kan worden ingeperkt. Daarom kan aan

klager geen strafonderbreking worden verleend, hoezeer de beroepscommissie ook begrijpt dat klager bij de begrafenis van zijn moeder aanwezig had willen zijn. Het beroep zal dus ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

18/874/GV

Datum uitspraak:

25 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Strafonderbreking; Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Strafonderbreking ziet op een vroegtijdige beëindiging van de opgelegde vrijheidsstraf. In dit geval was hiervan geen sprake, nu klager zijn vrijheidsstraf volledig heeft uitgezeten. Van een hervatting van de tenuitvoerlegging van de straf bij terugkeer in Nederland is dan ook geen sprake. De strafonderbreking kan in dit geval niet zijn geëffectueerd en de uitzetting kan niet op de titel van strafonderbreking hebben plaatsgehad. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager onderging een gevangenisstraf van 18 maanden met aftrek, wegens overtreding van de Opiumwet (mededader in het vervoeren van 23 kilo cocaïne vanuit de Rotterdamse haven). De einddatum van zijn detentie was gesteld op 8 juni 2018. Op 8 juni 2018 is klager uitgeschreven uit de p.i. Ter Apel, waarbij als reden van de uitschrijving is vermeld: 'uitzetting'.

Vaststaat dat klager geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft en aan klager een inreisverbod is opgelegd voor de

duur van tien jaar. Klager heeft beroep ingesteld tegen de ongegrondverklaring van zijn bezwaar tegen de beschikking tot intrekking van zijn verblijfsvergunning, maar mag de uitspraak op het beroep en op het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen niet in Nederland afwachten.

Aan klager is bij beslissing van 1 mei 2018 strafonderbreking verleend. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert, op straffe van het hervatten van de tenuitvoerlegging van de straf. De strafonderbreking gaat in op het moment dat de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit klagers registratiekaart blijkt dat klagers einddatum 8 juni 2018 was en dat hij tevens op die dag is uitgezet. In de toelichting (Stcrt 2012 nr. 7141) op artikel 40a van de Regeling is vermeld dat strafonderbreking ziet op een vroegtijdige beëindiging van de opgelegde vrijheidsstraf. In dit geval was echter geen sprake van een vroegtijdige beëindiging van de opgelegde vrijheidsstraf, nu klager zijn vrijheidsstraf volledig heeft uitgezeten. Van een hervatting van de tenuitvoerlegging van de straf bij terugkeer in Nederland – de ratio van strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling – is dan ook geen sprake. Derhalve kan de strafonderbreking in dit geval niet zijn geëffectueerd en kan de uitzetting niet op de titel van strafonderbreking hebben plaatsgehad. Gelet hierop zal klager niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep.

Zaaknummer:
R-18/641/TA

Datum uitspraak:
24 december 2018

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, drs. W.A.Th. Bos en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid binnen de inrichting
Urinecontrole
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Geen beperking interne bewegingsvrijheid krachtens behandelingsplan, achteraf is gebleken dat oorzaak positieve score urinecontrole (UC) in gebruik van medicijnen en niet van drugs is. Niet duidelijk of conform regelgeving rekening met medicijngebruik rekening is gehouden bij UC. Beroep hoofd inrichting ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat klagers bewegingsvrijheid in de inrichting volgens zijn behandelingsplan tot de afdeling kan worden beperkt als klager alcohol en/of drugs heeft gebruikt. Een dergelijke beperking in de bewegingsvrijheid in de inrichting is volgens vaste jurisprudentie niet aan te merken als een voor beklag vatbare beslissing tot het opleggen van afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt.

Vast staat voorts dat klager bij een urinecontrole op 2 maart 2018 een positieve score op amfetaminen had en dat na het opleggen van de beperking in de bewegingsvrijheid tot de afdeling is gebleken dat de oorzaak van die positieve score niet is gelegen in drugsgebruik maar in gebruik van medicatie. De beroepscommissie is met de beklagcommissie van oordeel dat achteraf moet worden vastgesteld dat de inrichting niet krachtens het behandelingsplan klagers bewegingsvrijheid heeft kunnen beperken. De beklagcommissie heeft klager daarom terecht in zijn klacht ontvangen, nu sprake is van voor beklag vatbaar afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt en dit afdelingsarrest langer dan een week heeft geduurd.

Inhoudelijk wordt het volgende overwogen.

Volgens artikel 3, zevende lid, van de Regeling urineonderzoek verpleegden dient het aanvraagformulier voor onderzoek van afgenomen urine in ieder geval naast opgave van daar genoemde gegevens van de verpleegde tevens gegevens over medicatiegebruik en relevante pathologie te bevatten.

Volgens artikel 5, eerste lid, van deze Regeling vindt bij het bestaan van vragen over de uitslag van het onderzoek of de interpretatie daarvan overleg plaats tussen het laboratorium en de inrichting omtrent mogelijke factoren die de uitslag hebben kunnen beïnvloeden en de interpretatie van de uitslag.

Volgens artikel 5.7, aanhef en onder e, van het Protocol urineonderzoek (Bijlage III bij de huisregels van de inrichting) wordt in het bijzijn van de patiënt gecontroleerd of het aanvraagformulier correct en volledig is ingevuld op relevante medische gegevens, zoals medicatiegebruik en pathologie, als dat noodzakelijk is.

In beroep is onduidelijk gebleven of het medicijngebruik van klager op de aanvraagformulieren betreffende klager is vermeld, derhalve in hoeverre de inrichting overeenkomstig de regelgeving rekening heeft gehouden met medicijngebruik van klager bij de beoordeling van positieve uitslagen van urinecontroles en herhalingsonderzoeken.

Gebleken is dat klager sinds 26 september 2017 medicinale cannabis gebruikt en vanaf 19 januari 2018 het medicijn Trazodon en dat dit medicijn volgens verklaring van de psychiater van 13 maart 2018 mogelijk de positieve uitslag van de urinecontrole van 2 maart 2018 heeft beïnvloed. Hoewel dit naar het oordeel van de beroepscommissie tot geen andere conclusie zou moeten leiden dan dat de grondslag aan de gehele opgelegde maatregel is komen te ontvallen, kan – nu alleen de inrichting

beroep heeft ingediend tegen de gegrondverklaring van de klacht wat betreft de duur na 13 maart 2018 en klager geen beroep heeft ingediend tegen de ongegrondverklaring van zijn klacht over het opleggen van de bestreden beperking tot en met 13 maart 2018 – in beroep alleen worden geoordeeld dat de beklagcommissie terecht heeft overwogen dat de beperking na 13 maart 2018 had moeten worden opgeheven. De omstandigheden dat klager volgens de inrichting bij eerdere positieve uitslagen niet open is geweest over gebruik van extra cannabis naast medicinale cannabis en heeft verklaard dat hij drugs in zijn lichaam heeft bewaard voor een medepatiënt kunnen niet afdoen aan de verantwoordelijkheid van de inrichting om volgens voorschrift uit bovengenoemde regelgeving bij urinecontroles rekening te houden met medicijngebruik van verpleegden en dus ook van klager.

Het beroep van het hoofd van de inrichting zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1436/TA

Datum uitspraak:
14 december 2018

Beroepscommissie:
mr. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. A. van Holten en mr. drs. J.P. Meesters, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster, secretaris

Trefwoorden:
Hoorplicht

Samenvatting:
Aannemelijk dat horen voor oplegging separatiemaatregel heeft plaatsgevonden. Omstandigheid dat horen en opleggen in dezelfde minuut hebben plaatsgevonden, geeft onvoldoende aanknopingspunten voor een ander oordeel. Beroep hoofd

inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 53)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, Bvt wordt de verpleegde zoveel mogelijk in een voor hem begrijpelijke taal gehoord, althans daartoe in de gelegenheid gesteld, alvorens een beslissing wordt genomen omtrent een beperking van de bewegingsvrijheid als bedoeld in artikel 33 of 34 Bvt.

In de schriftelijke mededeling van de maatregel tot separatie van 9 februari 2018 is vermeld dat de maatregel is opgelegd om 16.30 uur. Tevens is daarin vermeld dat klager voorafgaand aan het opleggen van de maatregel is gehoord om 16.30 uur.

De beroepscommissie acht gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting aannemelijk dat het horen van klager voorafgaand aan de oplegging van de maatregel heeft plaatsgevonden. Hierbij is in aanmerking genomen dat in de schriftelijke beslissing is vermeld dat het horen voorafgaand is gebeurd en dat het hoofd van de inrichting dit ook bij navraag heeft bevestigd. De omstandigheid dat zowel het horen als het opleggen volgens de schriftelijke mededeling in dezelfde minuut heeft plaatsgevonden, geeft naar het oordeel van de beroepscommissie onvoldoende aanknopingspunten voor een ander oordeel. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal derhalve gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd. Het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/335/TA

Datum uitspraak:

10 december 2018

Beroepscommissie:

mr. N.C. van Lookeren Campagne,
voorzitter, mr .drs. J.P. Meesters en mr.

drs. L.C. Mulder, leden, in
tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster,
secretaris

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant

Samenvatting:

Geen wettelijke grondslag voor doorberekenen aan verpleegde van kosten voor controleren van gegevensdragers op bestanden met pornografische inhoud. Controle valt onder taak handhaving van orde en veiligheid in de inrichting. Omstandigheid dat met klager een overeenkomst is gesloten, kan gebrek aan wettelijke grondslag niet compenseren. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 56 lid 1)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft op 10 februari 2017 een Oplegvel DOVA ondertekend, waarna hij toestemming heeft gekregen gegevensdragers aan te schaffen en in de inrichting te gebruiken. Daarbij zijn als voorwaarden gesteld – onder meer – het naleven van het DOVA-protocol en het meewerken aan controles van de gegevensdragers. Klager heeft het oplegvel ondertekend, waarbij hij heeft verklaard op de hoogte te zijn van de consequenties van overtreding van het DOVA protocol en ermee in te stemmen dat bij overtreding van de voorwaarden de kosten van de controle worden afgeschreven van zijn rekening-courant.

In het DOVA protocol is vermeld dat patiënten te allen tijde verplicht zijn om mee te werken aan controle van hun dataopslag en verwerkingsapparatuur. Indien uit de controle blijkt dat de patiënt de spelregels van het protocol of de voorwaarden van zijn oplegvel heeft overtreden, worden de kosten van de controle doorberekend aan de patiënt. In de tarievenlijst is een bedrag van € 30,= per uur vermeld voor controle van gegevensdragers waarbij sprake is van overtreding van de spelregels van het protocol of van de voorwaarden uit het oplegvel.

De handhaving van de orde en de veiligheid in de inrichting is een taak van

de inrichting. Naar het oordeel van de beroepscommissie valt het controleren van gegevensdragers op bestanden met een pornografische inhoud onder die taak. Voor doorberekening aan de verpleegde van de kosten van een dergelijke controle bij overtreding van de regels – en afschrijving daarvan van diens rekening-courant – bestaat geen wettelijke grondslag.

De beroepscommissie acht het doorberekenen van dergelijke kosten aan de verpleegde onredelijk en onbillijk, aangezien het uitvoeren van zulke controles, als gezegd, een taak van de inrichting is. De omstandigheid dat klager het oplegvel heeft ondertekend en daarmee heeft ingestemd met de eventuele doorberekening van kosten, kan niet tot een ander oordeel leiden, nu een contractuele bepaling het gebrek aan wettelijke grondslag niet kan compenseren.

Het beroep van het hoofd van de inrichting zal dan ook ongegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechtter zal – voor zover daartegen beroep is ingesteld – worden bevestigd, met aanvulling van gronden.

Zaaknummer:

R-449

Datum uitspraak:

8 november 2018

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, prof. dr. H.J.C. van Marle en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Dwangbehandeling; Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Geen sprake van dwang, maar van enige drang tot innemen van medicatie. Geen overschrijding van grens tussen acceptabele drang en onaanvaardbare dwang. Patiënt informeren over gevolgen van weigering innemen medicatie, is

onderdeel van zorgvuldige behandeling. Geen beklagwaardige beslissing. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16b, onder b, Bvt kan een verpleegde worden verplicht tot het ondergaan van een geneeskundige behandeling (hierna: b-dwangbehandeling) indien het hoofd van de inrichting daartoe een besluit heeft genomen en dit naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden.

Klager meent dat hem op 21 september 2017 onder dwang medicatie is toegediend.

Klager stelt dat hij de medicatie heeft ingenomen onder het dreigement dat hem anders per injectie de medicatie zou worden toegediend. Het hoofd van de inrichting ontkent en stelt dat klager door de behandelend psychiater uitleg is gegeven over het deelplan (van klagers verplegings- en behandelingsplan) ter voorbereiding van een op te starten procedure voor een b-dwangbehandeling. Op dat moment is aan klager geen medicatie aangeboden. Wel is hem op een ander moment die dag door sociotherapie medicatie aangeboden. Klager is meermalen uitgelegd dat hij niet verplicht is de aangeboden medicatie in te nemen.

De beroepscommissie is van oordeel dat onder deze omstandigheden geen sprake is van het daadwerkelijk onder dwang toedienen van medicatie, maar wel van enige drang om de medicatie in te nemen. Daarbij is de grens tussen (acceptabele) drang en onaanvaardbare dwang niet overschreden. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat het onderdeel van een zorgvuldige behandeling is om een patiënt op de hoogte te stellen van de gevolgen van een weigering bepaalde medicatie in te nemen, in dit geval door het bespreken van het deelplan waarin

de mogelijkheid van een intramusculaire toediening (onder dwang) is opgenomen. De pogingen van het behandelteam klager toch op vrijwillige basis de medicatie te laten innemen, maakt dit nog geen dwangmedicatie. Van belang hierbij is de mogelijkheid die klager had niet aan de medicatietoediening mee te werken, dit is hem meermalen meegedeeld. Mogelijk heeft klager de gesprekken over de medicatie als dwingend ervaren, maar dit betekent niet dat deze gesprekken als dwang hebben te gelden.

De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat geen sprake is van dwangmedicatie en dus niet van een beslissing waartegen op grond van artikel 56 van de Bvt beklag openstaat.

De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting gegrond verklaren,

de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag verklaren.

Zaaknummer:

R-872

Datum uitspraak:

26 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, drs. M.R. Daniel en drs. J.E. Wouda, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Uitgangspunt dat tweede psychiater die in dezelfde inrichting werkzaam is als behandelend psychiater, niet bij behandeling van klager is betrokken. Gevaar voor maatschappelijke teloorgang. Beroep tegen eerste beslissing a-dwangbehandeling ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b, 16c)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie vat, gelet op de toelichting namens het hoofd van de inrichting ter zitting, de datum 11 juli 2018 die bovenaan is vermeld op de beslissing van 16 juli 2018 op als een kennelijke type- en/of schrijffout en leest daarvoor in de plaats: 16 juli 2018.

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een inrichting moet verblijven. Er hoeft geen sprake te zijn van (dreigend) onmiddellijk gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling als bedoeld in artikel 26 Bvt en artikel 16b, onder b, Bvt.

Het hoofd van de inrichting heeft de beslissing tot toepassing van

de a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klaagster en van een psychiater die niet bij klaagsters behandeling betrokken is, maar klaagster kort tevoren heeft onderzocht. Het hoofd van de inrichting heeft de verklaringen van de twee psychiaters overgelegd.

Door klaagsters raadsman is gesteld dat de tweede psychiater niet onafhankelijk zou zijn omdat de tweede psychiater weliswaar op een andere afdeling maar ook binnen de Van der Hoeven Kliniek werkzaam is en derhalve niet onafhankelijk kan zijn. De raadsman heeft in dit verband verwezen naar RSJ 11 oktober 2016, 16/2458/GA.

De beroepscommissie stelt onder verwijzing naar RSJ, 26 oktober 2018, R-757 vast dat de door de raadsman aangehaalde uitspraak thans geen geldende jurisprudentielijn meer is. De

beroepscommissie is in die uitspraak terug gekomen op het oordeel in onder andere RSJ 11 oktober 2016, 16/2458/GA voor zover dat inhoudt dat het ter waarborging van de onafhankelijkheid van de beoordeling aanbeveling verdient dat de directeur de aanvraag voor de tweede psychiatrische verklaring doet bij een psychiater die niet werkzaam is binnen hetzelfde PPC als waar de gedetineerde, ten aanzien van wie de beslissing tot toepassing van de dwangbehandeling wordt genomen, verblijft.

Artikel 16c, tweede lid, Bvt vereist voor a-dwangbehandeling naast de verklaring van de behandelend psychiater 'een verklaring van een psychiater die de verpleegde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht, maar niet bij diens behandeling betrokken was'. In de wetsgeschiedenis is geen aanknopingspunt te vinden voor het stellen van de eis dat bij toepassing van een a-dwangbehandeling de niet bij de behandeling betrokken psychiater niet werkzaam mag zijn in dezelfde inrichting als de behandelend psychiater. Blijkens de wetsgeschiedenis is samenhang en harmonisatie met de GGZ gewenst. Volgens jurisprudentie van de Hoge Raad (zie o.m. uitspraak van 13 september 2013, NJ 2013/448) kan in het algemeen worden aangenomen dat als nog geen jaar is verlopen sinds de psychiater die het onderzoek heeft verricht voor het laatst behandelcontact met de betrokkene heeft gehad, deze psychiater niet kan gelden als 'niet bij de behandeling betrokken' als bedoeld in de Wet Bopz. In lijn hiermee is in artikel 5:7 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg, welke wet is aangenomen door de EK op 23 januari 2018 en de Wet Bopz zal vervangen, opgenomen dat voor de adviserende psychiater onder meer geldt dat hij minimaal één jaar geen zorg heeft verleend aan betrokkene.

Gelet op het vorenstaande heeft derhalve als uitgangspunt te gelden dat de tweede psychiater minimaal een jaar niet betrokken is geweest bij de behandeling van de verpleegde.

De verklaringen van beide psychiaters voldoen naar het oordeel van de beroepscommissie aan de vereisten als neergelegd in artikel 16c, tweede lid, Bvt.

Hierbij is in aanmerking genomen dat de tweede psychiater blijkens de stukken werkzaam is op een andere afdeling dan de behandelend psychiater en niet bij de behandeling van patiënten is betrokken.

Voorts heeft het hoofd van de inrichting het behandelingsplan overgelegd, waarin de mogelijkheid tot toepassing van a-dwangbehandeling is vermeld.

Uit de verklaringen van de psychiaters, het behandelingsplan alsmede de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing en de toelichting namens het hoofd van de inrichting ter zitting, blijkt dat bij klaagster sprake is van een ongespecificeerde schizofreniespectrum- of andere psychotische stoornis. Zij kan geagiteerd, vijandig en fysiek agressief gedrag vertonen waardoor haar veiligheid en de veiligheid van anderen in de inrichting onvoldoende kunnen worden gewaarborgd. Het lukt niet om contact met klaagster te maken en therapeutische gesprekken met psychiater en psycholoog resulteren in monologen van klaagster. Zij neemt ondanks dat zij ter zitting heeft gezegd dit wel te willen doen, feitelijk geen deel aan aangeboden behandelonderdelen. Zij wil geen enkele vorm van behandeling, weigert medicatie, scheldt haar begeleiders uit, houdt zich niet aan regels en er is geen enkele samenwerking mogelijk. Tijdens haar verblijf in het PPC en tijdens een eerdere observatie in de inrichting wenste zij ook niet mee te werken aan behandeling en hebben er agressieve incidenten plaatsgevonden.

Uit de behandelgeschiedenis blijkt voorts dat het beschreven gedrag al lang bestaat en dat zonder medicatie verdere behandeling geen kans van slagen heeft.

Bij toediening van cisordinol op grond van artikel 26 Bvt is gebleken dat klaagster daar rustiger van werd.

Aangegeven is dat zonder behandeling het gevaar niet binnen redelijke termijn kan worden weggenomen en dat indien niet wordt ingrepen met dwangmedicatie naar alle waarschijnlijkheid dit zal resulteren in een zeer langdurige opname waarbij het onduidelijk is of resocialisatiepogingen tot de mogelijkheden behoren.

Gelet op klaggsters voorgeschiedenis alsmede de verklaringen van de psychiaters over klaggsters stoornis en haar daaruit voortvloeiende gedrag en opstelling, kon naar het oordeel van de beroepscommissie in redelijkheid de inschatting worden gemaakt dat er bij het laten voortduren van de situatie geen enkel perspectief bestond op behandeling, laat staan resocialisatie, met als gevolg dat een zeer langdurig verblijf in een tbs-inrichting dreigt. Daarmee is naar het oordeel van de beroepscommissie sprake van het gevaar van maatschappelijke teloorgang. Onder deze omstandigheden acht de beroepscommissie het aannemelijk dat zonder een medicamenteuze behandeling genoemd gevaar dat de stoornis van de geestvermogens klaggster voor zichzelf doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

Gelet op bovenvermelde informatie zoals die volgt uit de verklaringen van de psychiaters, het behandelingsplan, de schriftelijke mededeling en de toelichting namens het hoofd van de inrichting ter zitting, is de beroepscommissie voorts van oordeel dat de a-dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-252

Datum uitspraak:
18 oktober 2018

Beroepscommissie:
mr. M.J.H. van den Hombergh,
voorzitter, drs. W.A.Th. Bos en mr.

J.M.L. Niederer, leden, in
tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar,
secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel
Bewegingsvrijheid afdelingsarrest

Samenvatting:

Omissies geven aanleiding klaggster ontvankelijk te verklaren in beklag. Noodzaak om naast medepatiënt aan klaggster begeleidingskaart op te leggen niet in voldoende mate gebleken. Beroep gegrond, beklag gegrond. Opdracht aan inrichting om gemiste arbeidsuren te compenseren. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid van het beklag
Door klaggster en afzonderlijk door haar raadvrouw is over de oplegging van de maatregel 'begeleidingskaart' op 19 november 2017 tijdig geklaagd, namelijk op respectievelijk 20 november 2017 en op 28 november 2017. Deze klacht is geregistreerd onder nummer OV 2017-214. De klacht is - blijkens de na afloop van de zitting toegezonden stukken van de zijde van de inrichting - op 8 december 2017 kennelijk ingetrokken door klaggster. De klacht met dit klachtnummer lag dan ook niet ter beoordeling voor aan de beklagcommissie.

Bij de behandeling ter zitting in beklag waren de inrichting, klaggster en haar raadvrouw aanwezig. Gezien de weergave van de standpunten van partijen in de bestreden beslissing van de beklagcommissie, is bij de behandeling van de qua onderwerp verwante klacht onder beklagnummer OV 2018/12 door de beklagcommissie, de inrichting en door klaggster en haar raadvrouw, de klacht opgevat als zijnde in de basis gericht tegen de gevolgen van het 'toiletincident' en het opleggen van de begeleidingskaart.

Ter zitting in beroep is door de raadvrouw naar voren gebracht dat zij van de intrekking van klacht OV 2017-214 niet op de hoogte is gesteld. De raadvrouw is ervan uitgegaan dat de beklagcommissie bij de bespreking van de onderhavige klacht (OV 2018/12), in

elk geval mede het oog heeft gehad op de inhoud van klacht OV 2017-14.

Voorts heeft de vertegenwoordiger van de inrichting te kennen gegeven niet te beschikken over de e-mail waarin de raadvrouw zich heeft gesteld in klacht OV 2017-214.

Vastgesteld kan worden dat alle betrokken partijen bij de behandeling ter zitting in beklag aanwezig zijn geweest en dat geen van deze partijen in de beklagfase melding heeft gemaakt van enige verwarring inzake de (inhoud van de) klacht, die is behandeld onder nummer OV 2018/12. Duidelijk is ook dat de inhoud en behandeling van de klacht zich in de beklagfase heeft gericht op de (gevolgen van de) oplegging van de begeleidingskaart op 19 november 2017 voor klaagster.

Voorstaande omissies in acht genomen en daarbij in aanmerking genomen dat namens de inrichting pas in beroep het standpunt is ingenomen dat de klacht te laat zou zijn ingediend, overweegt de beroepscommissie dat zij in deze omstandigheden aanknopingspunten ziet klaagster ontvankelijk te verklaren in het beklag. Evenals de beklagcommissie zal de beroepscommissie dan ook de gevolgen voor klaagster van het toiletincident en daarmee van de maatregel 'begeleidingskaart', opgelegd op 19 november 2017, in aanmerking nemen.

Aan klaagster is op 19 november 2017 een maatregel beperking van de bewegingsvrijheid opgelegd. In de schriftelijke mededeling staat opgenomen dat sprake is van een zogeheten 'begeleidingskaart', waarbij melding wordt gemaakt van artikel 33 Bvt juncto artikel 32, eerste lid, van de Bvt. Onder verwijzing naar RSJ 17/0843/TA merkt de beroepscommissie op dat de onderhavige begeleidingskaart, ook wel een rode kaart genoemd, een vorm van afdelingsarrest betreft. Het onderscheid is erin gelegen dat klaagster, anders dan bij regulier afdelingsarrest, onder begeleiding wel de afdeling af mocht. In het behandelplan van klaagster is de mogelijkheid tot het opleggen van de begeleidingskaart niet opgenomen. Conform het bepaalde in artikel 56 juncto artikel 57, eerste lid van de Bvt

kan klaagster worden ontvangen in het beklag.

Inhoudelijke beoordeling in beroep
De beroepscommissie stelt vast dat op de schriftelijke mededeling bij het onderdeel 'feitelijke omschrijving van de aanleiding' sprake is van een kennelijke verschrijving, nu aldaar staat vermeld dat het incident zich zou hebben voorgedaan op 17 september 2017, terwijl dit 19 november 2017 moet zijn. De begeleidingskaart is blijkens de schriftelijke mededeling opgelegd in verband met de handhaving van de orde of veiligheid in de inrichting.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is de noodzaak om aan klaagster de begeleidingskaart op te leggen in verband met de orde en veiligheid in de inrichting, niet in voldoende mate gebleken. De beroepscommissie overweegt in dat verband dat de onderbouwing van die noodzaak grotendeels is gelegen in mogelijk delictgerelateerd gedrag van de medepatiënt. Niet duidelijk is geworden waarom klaagster, naast de medepatiënt, ook een maatregel opgelegd moest krijgen. In de beschrijving van het gedrag van klaagster ziet de beroepscommissie in elk geval onvoldoende verband met enig risico voor de orde en veiligheid in de inrichting. Daar komt bij dat vanuit de inrichting niet wordt aangegeven om welke reden, ondanks het uitdrukkelijke verzoek daartoe van klaagster, niet direct, of in elk geval voorafgaand aan het opleggen van de bestreden maatregel, is ingezet op het uitkijken van de camerabeelden. Dit terwijl het voor de hand ligt dat de uitkomst van het bekijken van de camerabeelden van invloed zou zijn op de beslissing ten aanzien van een maatregel ten aanzien van klaagster.

De beroepscommissie komt gelet op het bovenstaande tot de slotsom dat de beslissing van de directeur tot het opleggen van de bestreden maatregel onredelijk moet worden geacht. Voorts is niet voldoende helder geworden waarom de maatregel elf dagen heeft moeten duren. De beroepscommissie acht het voortduren van de maatregel in zoverre

tevens disproportioneel. Het beroep wordt gegrond verklaard. Klaagster heeft te kennen gegeven een financiële vergoeding te wensen voor de door haar - in verband met de oplegging van de bestreden maatregel - gemiste arbeidsuren. In die zin zijn de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing nog ongedaan te maken. De beroepscommissie ziet aanleiding het verzoek van klaagster toe te wijzen. De beroepscommissie zal daartoe de inrichting de opdracht geven het verlies van klaagsters arbeidsuren, middels het toekennen van een op basis van die gemiste uren nader vast te stellen geldbedrag, te compenseren.

Zaaknummer:

R-18/1329/JA

Datum uitspraak:

4 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs. H. Heddema en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Geestelijke verzorging

Samenvatting:

Klager verblijft op ITA en voor zover de iftar kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst, is de beperking van het belijden van godsdienst gerechtvaardigd, gelet op art. 2, vierde lid Bjj en het karakter van de ITA. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 46 lid 1, art. 2 lid 4)

Rechtsoverwegingen:

Artikel 46, eerste lid van de Bjj, regelt dat de jeugdige het recht heeft zijn godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen, vrij te belijden en te beleven. Het tweede lid van voormeld artikel draagt de directeur op ervoor te zorgen dat in de inrichting voldoende geestelijke verzorging, die zoveel mogelijk aansluit bij de godsdienst of levensovertuiging

van de jeugdigen, beschikbaar is. In het derde lid wordt de directeur opgedragen de jeugdige in de gelegenheid te stellen op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen:

- a. persoonlijk contact te onderhouden met de geestelijke verzorger van de godsdienst of de levensovertuiging van zijn keuze, die aan de inrichting is verbonden;
- b. contact te onderhouden met andere dan de onder a genoemde geestelijke verzorgers volgens artikel 43 en
- c. in de inrichting te houden godsdienstige of levensbeschouwelijke bijeenkomsten van zijn keuze bij te wonen. Artikel 24 is van overeenkomstige toepassing.

In artikel 24 staat opgenomen dat de directeur een jeugdige kan uitsluiten van verblijf in de groep of deelname aan een of meer activiteiten behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht:

- a. indien dit in het belang van de orde of de veiligheid van de inrichting dan wel van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming noodzakelijk is;
- b. indien dit ter bescherming van de betrokken jeugdige noodzakelijk is;
- c. in geval van ziekmelding of ziekte van de betrokken jeugdige;
- d. indien de jeugdige hierom verzoekt en de directeur dit verzoek redelijk en uitvoerbaar oordeelt.

In artikel 2, vierde lid van de Bjj staat opgenomen dat jeugdigen in een inrichting aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke noodzakelijk zijn voor:

- a: het doel van de vrijheidsbeneming, waaronder begrepen hun geestelijke en lichamelijke ontwikkeling en de uitvoering van het perspectiefplan en
- b. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting.

Uit de stukken leidt de beroepscommissie af dat klager op groep 1 van de ITA verblijft. Jeugdigen op deze afdeling volgen een individueel behandeltraject en nemen niet deel aan activiteiten waaraan de andere jongeren in de inrichting deelnemen. Geen enkele

jeugdige van de ITA heeft dan ook deel kunnen nemen aan de iftar, die dit jaar voor het eerst werd georganiseerd door de imam. Volgens de inrichting moet het aanbieden van de iftar worden gezien als een cadeau van de inrichting en moet het samen de maaltijd nuttigen na het vasten niet worden gezien als een onderdeel van de godsdienst. Klagers rechten zijn volgens de inrichting dan ook niet geschonden. Klager heeft overigens wel hetzelfde eten gekregen als de jeugdigen die deelnamen aan de iftar.

De beroepscommissie begrijpt dat klager de iftar ziet als een onderdeel van zijn geloof en dat hij zich daarom beperkt heeft gevoeld in het vrijelijk belijden van zijn godsdienst op het moment dat hem verteld werd dat hij niet mocht deelnemen aan de bijeenkomst. De beroepscommissie merkt op dat verblijf op de ITA met zich meebrengt dat activiteiten plaatsvinden binnen het individuele programma. Voor zover de iftar, die afgelopen jaar voor het eerst werd georganiseerd binnen de inrichting, kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst en klager in het vrijelijk belijden van zijn godsdienst zou zijn beperkt, is die beperking naar het oordeel van de beroepscommissie, gelet op artikel 2, vierde lid Bjj en op het karakter van het verblijf op de ITA, gerechtvaardigd en is de beslissing tot het niet laten deelnemen van klager aan de iftar dan ook niet onredelijk of onbillijk te noemen.

Hetgeen in beroep schriftelijk is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/923/JA en R-18/936/JA

Datum uitspraak:

28 november 2018

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter, mr. E. Lucas en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. I. Lispet, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid binnen de inrichting
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Voortgezet verblijf op ITA zonder geldige titel nu is beslist zonder te beschikken over het door de wet voorgeschreven advies van de adviescommissie ITA. Zodanig ernstig dat hogere tegemoetkoming wordt toegekend. Beroep directeur ongegrond, beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 320,=.

(Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c, lid 5)

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 22 c, vijfde lid, van de Bjj bepaalt de directeur van de inrichting waar de jeugdige op de ITA is geplaatst, telkens binnen ten hoogste zes maanden na advies van de adviescommissie te hebben ingewonnen of de noodzaak tot voortzetting van het verblijf op de ITA nog bestaat. Vaststaat dat de directeur voor het nemen van het bestreden besluit geen advies heeft ingewonnen van de adviescommissie ITA. Gesteld noch gebleken is dat sprake is van niet tijdig reageren op enige adviesaanvraag door de ITA-adviescommissie. Sterker nog, de directeur heeft juist aangegeven pas na de beklagzitting het advies te hebben opgevraagd. Aldus komt het voor rekening en risico van de directeur dat hij niet tijdig beschikte over het advies van de ITA-adviescommissie voorafgaand aan het nemen van de beslissing om het verblijf op de ITA te verlengen. Dat betekent dat de directeur het bestreden besluit heeft genomen zonder te beschikken over het advies van de adviescommissie. De beroepscommissie is van oordeel dat het proces van plaatsing van een jeugdige op een ITA zeer zorgvuldig moet geschieden. Vastgesteld kan worden dat in dit geval niet is voldaan aan de voorwaarden als gesteld in artikel 22 c, vijfde lid, van de Bjj. Deze omissie acht de beroepscommissie in het onderhavige geval dermate ernstig dat klagers verblijf

gedurende genoemde periode, vanwege het ontbreken van het advies over de noodzaak van voortzetting op de ITA ten tijde van het nemen van de verlengingsbeslissing, daardoor onrechtmatig is geweest. Dit brengt ook met zich dat het na de uitspraak van de beklagcommissie door de directeur opgevraagde advies van de adviescommissie verder niet kan worden meegewogen.

Gelet op vorenstaande moet geconcludeerd worden dat klager zonder geldige titel op de ITA heeft verbleven. Het beroep van de directeur zal daarom ongegrond worden verklaard.

Gelet op de ernst van het zonder geldige titel verblijven op de ITA komt klager een hogere tegemoetkoming toe dan hem door de beklagrechtster is toegekend. De beroepscommissie bepaalt deze tegemoetkoming op € 320,=. Klagers beroep zal daarom gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-708

Datum uitspraak:

13 november 2018

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter, mr. E. Lucas en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. I. Lispet, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel
Plaatsing/overplaatsing jeugd

Samenvatting:

Redelijke wetstoepassing brengt met zich dat jeugdige verzoek tot overplaatsing naar ggz-instelling kan indienen en beroep kan instellen tegen afwijzing daarvan of het niet binnen zes weken daarop beslissen. T.t.v. beslissing geen plaatsing in ggz mogelijk. Op basis van recente indicatiestelling wordt gezocht naar andere voor betrokkene geschikte GGZ-instellingen. Dat overplaatsing nog niet gerealiseerd is, valt selectiefunctaris niet te verwijten.

Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bjj art.19, lid 1)

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van de ontvankelijkheid overweegt de beroepscommissie het volgende.

Artikel 19, eerste lid, Bjj bepaalt dat de betrokkene het recht heeft bij de selectiefunctaris een met redenen omkleed verzoekschrift in te dienen strekkende tot plaatsing in dan wel overplaatsing naar een bepaalde inrichting of afdeling. Onder inrichting wordt verstaan een justitiële jeugdinrichting als bedoeld in artikel 3a Bjj (aldus artikel 1, sub b, Bjj) of een afdeling daarvan (artikel 1, sub c, Bjj). Een GGZ- instelling valt daar niet onder en heeft ook geen plicht tot opname zoals een j.j.i. dat wel heeft.

Hoewel artikel 19 Bjj niet expliciet de mogelijkheid van verzoek van een jeugdige tot overplaatsing naar een ggz- instelling lijkt te kennen, brengt een redelijke wetstoepassing met zich dat ook een jeugdige zelf een dergelijk verzoek moet kunnen indienen en tegen de afwijzing van het verzoek, of het niet binnen zes weken daarop beslissen, beroep openstaat.

Dit te meer nu in het onderhavige geval de selectiefunctaris in zijn brief aan de advocaat van de jeugdige zelf heeft toegezegd binnen zes weken het verzoek af te handelen.

Betrokkene kan daarom worden ontvangen in het beroep.

Betrokkene is de p.i.j.-maatregel opgelegd. De rechter kan ingevolge artikel 77v Wetboek van Strafrecht adviseren over de plaats van tenuitvoerlegging. Dit advies kan de rechter van het vonnis deel uit laten maken. In het arrest van 5 september 2017 heeft het Gerechtshof Den Haag geadviseerd de p.i.j.-maatregel ten uitvoer te laten leggen in de GGZ- instelling Pluryrn. Hoewel dit advies niet bindend is, zal de selectiefunctaris, hiervan alleen gemotiveerd kunnen afwijken.

Betrokkene ondergaat al geruime tijd de p.i.j.-maatregel in De Hartelborgt. Niet in geschil is dat De Hartelborgt aan betrokkene niet de noodzakelijke en passende behandeling kan bieden.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat betrokkene op de wachtlijst staat voor de GGZ-instelling Pluryn, dat deze instelling ten tijde van de bestreden beslissing een wachtlijst kende van 85 personen en er tevens sprake was van een zeer beperkte doorstroom. Daarbij zijn er meermalen ontwikkelingen geweest die voorrang gaven aan specifieke (groepen) personen, waardoor slechts sporadisch mensen van de wachtlijst, zoals betrokkene, geplaatst konden worden.

De selectiefunctionaris heeft ter zitting aangegeven dat de directeur van de De Hartelborgt een actie in gang heeft gezet ingevolge zijn verplichting krachtens het bepaalde in artikel 48, derde lid, Bjj, waarin is bepaald dat de directeur zorg draagt voor overbrenging van de jeugdige naar de daartoe bestemde plaats, indien dit noodzakelijk is en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming. Daarbij wordt door De Hartelborgt op basis van een recente indicatiestelling gezocht naar andere voor betrokkene geschikte GGZ-instellingen.

Op basis van al het vorenstaande in onderlinge samenhang en verband bezien, kan geconcludeerd worden dat het voor betrokkene van groot belang is ten spoedigste geplaatst te worden in een instelling waar een passende behandeling geboden kan worden. Het kan de selectiefunctionaris, die zich waar mogelijk met de overplaatsing van betrokkene naar de betreffende GGZ-instelling heeft beziggehouden en zich overigens ook inspant om de verzochte overplaatsing te effectueren, niet worden verweten dat deze overplaatsing nog niet gerealiseerd is.

Hoewel de beroepscommissie zich niet aan de indruk kan onttrekken dat bij een

actiever navragen eerder bekend zou zijn geweest dat sprake was van een lange wachtlijst en daarmee al eerder naar een alternatief had kunnen worden gezocht, is deze indruk onvoldoende om te concluderen dat sprake is van verwijtbaar handelen in deze van de selectiefunctionaris.

Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard. De beroepscommissie hecht eraan op te merken dat, zoals op de zitting reeds is benadrukt en tussen partijen niet in geschil is, de thans in gang gezette actie voor overbrenging van betrokkene naar een geschikte GGZ-instelling een spoedig vervolg dient te krijgen. De beroepscommissie gaat ervan uit dat de selectiefunctionaris hierin waar mogelijk een actieve rol vervult.

Zaaknummer:
R-1192

Datum uitspraak:
12 november 2018

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs.
W.A.Th. Bos en mr. E. Lucas, leden,
bijgestaan door mr. M. Simpelaar,
secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid verblijf in groep en
gemeenschappelijke activiteiten

Samenvatting:
Sprake van incidenteel en zeer beperkt
'alleen draaien' van klager, nl. één
avondrecreatie. Meedraaien in andere
groep was niet mogelijk in verband met
de orde en veiligheid. Beslissing niet
onredelijk. Beroep directeur gegrond,
beklag alsnog ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c

Rechtsoverwegingen:
Krachtens artikel 22c Bjj kan een
jeugdige die (mogelijk ten gevolge van
een persoonlijkheidsstoornis) extra
individuele begeleiding nodig heeft, op
een ITA worden geplaatst. Klager
verblijft ten tijde van de klacht op de ITA

in Den Hey-Acker. Op de ITA nemen jeugdigen ingevolge artikel 22c Bjj door de week gedurende tenminste zes uren per dag deel aan gemeenschappelijke activiteiten. Het vierde lid van artikel 22c bepaalt dat een jeugdige op een ITA, in afwijking van artikel 1, onder v, in een groep van tenminste twee personen verblijft. Uitzonderingen op de hoofdregel van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten zijn op grond van de artikelen 23 tot en met 27 Bjj mogelijk. Blijkens het beklagformulier ziet de klacht op het alleen draaien tijdens de avondrecreatie van 17 april 2018. Ter zitting in beklag heeft klager gesteld, maar niet nader onderbouwd, dat geen sprake is van een incidentele gebeurtenis maar dat er structurele problemen zijn. Volgens klager is het alleen draaien al minstens tien keer voorgekomen en hij heeft daarover al meerdere klachten ingediend. De inrichting heeft in beroep gemotiveerd bestreden dat sprake zou zijn van structureel alleen draaien van klager. Nu klager zijn stelling niet nader heeft onderbouwd en het beklag is gericht op de avondrecreatie van 17 april 2018, wordt bij de beoordeling uitgegaan van het alleen draaien op die datum. Vastgesteld kan worden dat ten aanzien van klager op 17 april 2018 geen beslissing tot uitsluiting van verblijf in de groep en deelname aan activiteiten is genomen. Het alleen draaien van klager tijdens de avondrecreatie komt doordat de twee andere jeugdigen in zijn groep op dat moment 'een sanctie hadden', zoals klager heeft vermeld in zijn beklag. Onweersproken is dat klager diezelfde dag in de ochtend wel met andere jeugdigen heeft gerecreëerd. Daarnaast is klager die dag met verlof geweest en ook daar in contact gekomen met anderen. Voor zover al zou kunnen worden vastgesteld dat klager niet aan de wettelijk bepaalde zes uren aan gemeenschappelijke activiteiten zou zijn gekomen, is naar het oordeel van de beroepscommissie op grond van hetgeen de inrichting in beroep naar voren heeft gebracht op 17 april 2018 sprake van incidenteel en zeer beperkt 'alleen draaien' van klager, te weten tijdens één avondrecreatie. Bovendien heeft de inrichting gemotiveerd aangegeven

waarom het meedraaien in de andere groep in verband met de orde en veiligheid niet mogelijk was. De beroepscommissie acht die beslissing niet onredelijk of onbillijk. Gelet op het bovenstaande wordt het beroep gegrond verklaard.

Zaaknummer:

R-590

Datum uitspraak:

17 oktober 2018

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter, mr. E. Lucas en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. I. Lispet, secretaris

Trefwoorden:

Vermissing; Zorgplicht

Samenvatting:

Jeugdige is verantwoordelijk voor zijn kleding, maar er ligt ook verantwoordelijkheid bij de inrichting om er voor te zorgen dat er op enige wijze op wordt toegezien dat was in washok, waartoe toegang alleen mogelijk is door tussenkomst van personeel, wordt weggehaald door degene van wie de was is. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 74 lid 2; Huisregels Stichting Teylingereind is onder 6.2)

Rechtsoverwegingen:

In de huisregels van de Stichting Teylingereind is onder 6.2, gebruik en onderhoud van kleding, het volgende opgenomen. Je mag in de inrichting je eigen kleding en schoeisel dragen, tenzij die een gevaar kunnen opleveren voor de orde of de veiligheid in de inrichting of niet voldoen aan redelijk te stellen eisen. (.....). Je bent verantwoordelijk voor je eigen kleding. Als de groepsleiding vindt dat je teveel kleding op je kamer hebt, kan je deze in de foullering opslaan of aan je ouders/verzorgers meegeven. De directeur stelt zich in de eerste plaats op het standpunt dat niet is komen vast te staan dat klager de trui daadwerkelijk in de inrichting had op het moment dat

hij het in het washok zou hebben opgehangen. De beroepscommissie gaat er vanuit dat nu vast is komen te staan dat de trui op enig moment is ingevoerd en niet is gesteld of gebleken dat klager de trui niet meer in zijn bezit had, het er voor gehouden moet worden dat de trui in klagers bezit was tot aan het moment van de vermissing.

Uit de nadere toelichting blijkt dat er geen individuele afspraken gemaakt zijn met klager omtrent het gebruik van het washok, maar dat het, gelet op de duur van zijn verblijf, bij klager wel duidelijk geweest moet zijn hoe er van het washok gebruik gemaakt kan worden.

De vraag die voorligt is of de verantwoordelijkheid van de vermissing in het onderhavige geval voor rekening van klager of van de inrichting dient te komen.

Hiertoe wordt allereerst overwogen dat jeugdigen, en zo ook klager, ingevolge het bepaalde in de huisregels, verantwoordelijk zijn voor, voor zover hier van belang, hun kleding. In het geval de jeugdigen de mogelijkheid geboden wordt gebruik te maken van een door de inrichting gefaciliteerde was- en droogruimte, waarbij de toegang alleen mogelijk is door tussenkomst van een personeelslid, mag de jeugdige er vanuit gaan dat de spullen die hij in het hok te drogen hangt, daar ook blijven. Hoewel klager, door zijn was langer te laten hangen omdat hij met verlof ging en niet uitdrukkelijk hiervan melding heeft gedaan bij het personeel, het risico heeft genomen dat er mogelijk wat met zijn was zou kunnen gebeuren, ligt er ook een verantwoordelijkheid bij de inrichting om er voor zorg te dragen dat ook in dergelijke gevallen er op enige wijze op wordt toegezien of gefaciliteerd dat binnengebrachte was ook door degene van wie de was is wordt weggehaald. In het onderhavige geval is de inrichting dienaangaande in zijn zorgplicht tekort geschoten.

De beroepscommissie komt gelet op al het vorenstaande tot het oordeel dat de beklagcommissie op goede gronden en met juistheid op het beklag heeft beslist. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.